

TÜPRAŞ sözleşmesinde sermayedarın ve onun uşağı YHK'nın kararını tanımayalım!

* Yüksek Hakem Kurulu sermaye sınıfının elinde sopa olmuş, hükümet ve Koç sermayedarının krizin hem yükünü işçiye ödetmesinde hem de bu fırsatla kazanılmış haklarını elinden almasında önemli rol oynamıştır.

* Aylardır Petrol-İş Sendikası'nın dört şube yönetimi ve merkez yöneticileri alınan eylem kararından, sürecin

nasıl biteceğine kadar tabandan kopuk sadece onayını alan biçimde ilerletilmiştir.

* Sermayedarın dayatmaları sürerken, işçilerin eylemli süreci durdurulmuş, stabil hale getirilmiş ve cevap üretilememiştir. İşyerine kapanma ve satışı durdurma gibi etkili eylemler için geç kalınmış, son birkaç güne sıkıştırılarak etkisi kırılmıştır. **S.6**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 25

5 Temmuz 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak44.net

İşçi ve emekçilere kazandıracak olan sınıf mücadelesidir!

Saray rejimi G-20 Zirvesi'nde silah tekellerine teslim oldu

İç sorunlar saray rejiminin dağılma ihtimalini yükseltirken, fiyasko üzerine fiyasko yaşanan dış politikadaki sorunlarsa daha da karmaşık.

"Sağlık emekçileri sorunlarına sahip çıkmalı!"

SES Şişli Şube Eşbaşkanı Ferdane Çakır Doğan ile sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin sorunlarını ve TİS'ten beklentilerini konuştuk.

BM raporunun yansıttığı dünyada kadın gerçekliği

BM kurumlarına ait raporların ve bu tablonun kanıtlandığı üzere, kapitalizmin yapısı, yaşamın her alanında insanları insanlığından çıkarmaktadır.

Nesin ve Aybar'ın ardından... Bir dönemin sol aydın kuşağı üzerine - H. Fırat

s.12

Almanya'daki MIT faaliyetleri

s.16

İşçi ve emekçilere kazandıracak olan sınıf mücadelesidir!

İstanbul seçimlerinin yankıları sürüyor. Özellikle oynadığı siyasi kumarı beklenenden daha ağır bir hezimetle kaybeden AKP-Erdoğan iktidarı, iç tartışma ve gerilimlerle çalkalanıyor. Yandaş basında sözü geçen kalemşorlar günah çıkarırcasına eleştiriler, irdelemeler, uyarılar yağıyorlar. 31 Mart yerel seçimlerinin politik ve moral şamarı bunun bir miktar önünü açmıştı zaten. 23 Haziran hezimet-i söz konusu çalkantıyı iyiden iyiye şiddetlendirdi. AKP platformlarında Tayyip Erdoğan'ın "hakaret" saydığı eleştiriler dahi yapıldığı söyleniyor.

KAYBEDİLEN MEVZİLER

Yaşanan tartışmalarda sandıktaki za-yıflamadan ya da büyük rant alanlarının elden gitmesinden çok, kaybedilen politik ve moral mevziler öne çıkıyor haliyle. Din istismarcısı cephe yakın döneme kadar üç faktörü tepe tepe kullandı ve hep de hayrını gördü. İlki 2002 öncesi ekonomik tabloydu. Özellikle de '99-2001 ekonomik krizinin hafızalarda diri tutulan yıkımı işçi ve emekçilerin tepesinde "Demokles'in kılıcı" misali sallandırıldı. Geçtiğimiz yazdan itibaren bu silah tümüyle boşa çıktı. Enflasyon %15-25 bandında seyrediyor, gerçek işsizlik %20'lerde. İşçi ve emekçiler en temel besin maddeleri için kuyruklara girdiler. Et ve süt ürünlerinin yanına yaklaşamıyor vs.

AKP iktidarının elindeki silahlardan ikincisi, iç politikada, emperyalistlerle ilişkilerde, Haziran Direnişi gibi süreçlerde, kısacası neredeyse sıkıştığı her yerde mütemadiyen kullandığı "mağdur" edebiyatıydı. Dinsel gericilik tarafından vicdanları ve bilinçleri köreltilmiş yığınlar içinde dahi bu edebiyatın hükmü çözü-

meye başladı. 31 Mart-23 Haziran seçimlerinde ise herhalde en ölümcül darbeyi aldı.

Son olarak Tayyip Erdoğan ve avnesinin tüm kozlarını sahaya sürdüğü 23 Haziran İstanbul seçimi, sandıklara dayandırılan meşruiyet argümanını hükümsüz kıldı.

Esasında yaşanan sarsıntı tüm dinsel gericilik cenahını, daha somut haliyle gerici-faşist blokun açık ya da örtülü destekçisi tüm kesimleri kapsıyor. AKP-Erdoğan diktasının kurulmasında, zamanında büyük emekler harcamış, fakat iç ve dış politikanın çeşitli kulvarlarında yaşanan fiyaskoların sorumlusu ilan edilmiş, kimisi yaşanan yolsuzluk-rüşvet skandallarına kurban edilmiş eskinin günah keçileri, beklendiği üzere özgüvenle sahneye çıkmış bulunuyorlar. Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu, Ali Babacan gibi Erdoğan mağduru mimli gericiler, AKP'deki huzursuzluğu yeni bir çıkışa tahvil edebileceklerini umuyorlar.

Bu umut dinsel gericiliğin etki alanındaki işçi ve emekçi kitlelerin, zaman içinde AKP-Erdoğan diktasına sırtlarını dönseler bile etki alanını terk etmeyecekleri varsayımına dayanıyor belli ki. Diğer türlü, yine dinsel gerici cenah içinden atılabilecek yeni parti vb. adımların, büyük sermaye ve emperyalist güçlerin ihtiyacını karşılaması pek olası değildir. Bunun hayali içinde olan eski AKP'lilerin hesabında, AKP-Erdoğan iktidarının, işçi ve emekçi dinamiğine dayalı bir sosyal hareketlilik olmadan mevzilerini kolay kolay terk etmeyeceği gerçeği görmezden geliniyor anlaşılır. Oysa onların, dinsel gericiliğin etkisindeki kitleler konusundaki beklentilerini boşa çıkaracak

olan, tam da öylesi bir hareketlilik.

Gericilik cephesinde işlerin nasıl seyredeceğine dair kesin hükümlerde bulunmak için henüz erken. Şimdilik AKP-Erdoğan rejiminin kritik koltuk değneği, gerici-faşist iktidar ittifakının belirleyici ortağı Bahçeli kendi pozisyonunu korumakta ısrarlı görünüyor. Erdoğan diktasının resmi adı olan "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" konusunda da 2023 seçimlerine dair de Erdoğan'la aynı çizgide duruyor. Elbette bu, koşulları oluştuğunda, ortaya yağlı fırsatlar çıktığında, bir başka deyişle ihtiyaç hasıl olduğunda değişmeyecek bir tanrı buyruğu değil. Tüm düzen partileri için tek geçer akçe düzenin selametidir, öteki bir partinin değil.

DÜZEN MUHALEFETİNİN HESAPLARI

Bu aynı gerçek CHP-İYİ Parti etrafında kümelenmiş düzen muhalefeti için de geçerlidir ve CHP bunu son 17 yıldır tekrar tekrar ispatlamıştır. Düzen muhalefeti saflarında, her seçim sonrasında olduğu gibi 23 Haziran İstanbul seçimlerinin ardından yine "normalleşme, uyum, kutuplaşmayı giderme, mutabakat", daha özcesi "restorasyon" teraneleri kol geziyor. Keza yandaş yazarlardan Abdülkadir Selvi'nin yazdığına göre, CHP cephesinde "sistem" (bu tek adam rejimini, erken seçimi vb. diye de okunabilir) tartışmaları değil, belediyelerde başarılı olmak amacı ön planda. Çünkü iktidara giden yol (bir başka deyişle 4 yıl sonraki seçimlerde kazanmanın yolu) bundan geçiyormuş. Bu tam da emperyalist güçlerin ve yerli dayanaklarının İmamoğlu şahsında buldukları alternatifin hazırlanması anlayışına uygun bir yaklaşımdır.

Açıkça görüleceği gibi iktidarı ve muhalefetiyle düzen güçlerinin tek gayesi kurulu düzenin, şüphesiz tekeli burjuvazinin ihtiyaçları ve emperyalistlerle ilişkiler alanında sıkıntıya sokan dengesizliklerinin törpülenmesiyle sürdürülmesidir. Dolayısıyla gerici-faşist iktidarın son hezimetinde belirleyici olan toplumsal mücadele dinamiklerinin, 23 Haziran sonrasında umutlarını düzen güçlerine endeksemeleri halihazırdaki en büyük tehlikedir.

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN GÜNDEMİ

Tek adam zorbalığının darbelenmesinin sağladığı politik ve moral üstünlük, uzun yıllardır sınıf mücadelesinin engeli olarak işlev gören düzen içi kutuplaşmada heba edilmek yerine sınıf ve emekçi kitle mücadelesini geliştirmenin manivelasına dönüştürülebilir. Ve bu, çok yönlü krizin gündem güne derinleştiği bir aşamada bir zorunluluktur aynı zamanda.

Seçimlerin hemen ertesinde elektriğe, çaya, şekere, mazota-benzine yapılan fahiş zamlara karşılık, işçi ve emekçilere reva görülen Temmuz sadakası, sınıf ve emekçi kitleleri daha beter günlerin beklendiğinin apaçık işaretidir. İşçi ve emekçilerin önünde metal, tekstil ve kamu TİS'leri var ve sermaye sınıfı ile gerici-faşist iktidarın ekonomik kriz bahanesini bir öcü olarak kullanacakları kesindir. Sendikal bürokrasi denetimini aşamayan tepkilerin nasıl zapturapt altına alınacağını ise geçmişten bugüne olağanlaşan grev yasakları, örneğin en son YHK ile sözleşmesi bağitlanan TÜPRAŞ örneği göstermektedir. Öte yandan gerici-faşist iktidarın elinde baskı, zorbalık ve keyfiyet dışında bir kontrol mekanizması veya aracı kalmadığını da unutmamak gerek.

Önümüzdeki dönemin kazanılması, önümüzdeki aylarda görüşmeleri başlayacak TİS'ler başta olmak üzere sınıfın nasıl hareket edeceğine bağlıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin, kadınların, gençliğin ve Kürt halkının düzen güçlerine dair her türlü hayalden, dahası bu hayalleri körükleyen reformist akımların etkisinden bir an önce kurtulmaları yakıcı bir önem taşıyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere toplumsal mücadele dinamiklerinin vakit kaybetmeksizin yüzlerini asli gündemlere dönmeleri, karşı karşıya kaldıkları ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların hesabını sormaya girişmeleri gerekmektedir. Sınıf eksenli mücadelenin önünü açacak, dolayısıyla kazandıracak olan budur.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/25 * 5 Temmuz 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak44.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Saray rejimi G-20 Zirvesi'nde silah tekellerine teslim oldu

İstanbul seçimlerinde hezimete uğrayan AKP-saray rejiminin açmazları hem içeride hem dışarıda derinleşiyor. AKP döküntülerinin parti kurma sürecini hızlandırmaları, erken seçim tartışmalarının başlatılması, derinleşen ekonomik kriz, tavan yapan işsizlik gibi önemli sorunlar saray rejimini oldukça bunalıyor.

İç sorunlar saray rejiminin dağılma ihtimalini yükseltirken, fiyasko üzerine fiyasko yaşanan dış politikadaki sorunlar daha da karmaşık. Cihatçı çetelerin yuvası İdlib'de başlayan çatışmalar, Rusya'dan S-400 alımından kaynaklı ABD'yle yaşanan gerilim, Doğu Akdeniz'de petrol-doğalgaz paylaşımı kavgasının yansımaları vb. gibi gelişmeler dış politikadaki açmazların öne çıkan örneklerini oluşturuyor.

GERÇEKLERİ SAFSATAYLA ÖRTME ÇABASI

Perinçekçi dalkavukların desteklediği dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun en büyük kabusu, Washington'daki emperyalist efendileriyle yaşadığı gerilimdir. Japonya'nın Osaka kentinde düzenlenen G-20 Zirvesi'ne katılan AKP şefi Tayyip Erdoğan, ABD Başkanı Donald Trump'la pazarlık yaparak içine düştüğü açmazdan kurtulmaya çalıştı. Nitekim Trump-Erdoğan görüşmesinin ardından yapılan açıklamalarla, meseleler önemli ölçüde halledildi havası estirilmek istendi. Hem AKP şefi hem saray beslemesi medya ordusu ABD Türkiye'ye yaptırım uygulamayacak iddialarını öne sürdüler. Yalanı ifrata vardırırlara göre ise, Trump geri adım atmıştı.

Trump'ın önceki ABD Başkanı Barack Obama'yı yaşanan gerilimden sorumlu tutması, Patriot füzeleri satılmadığı diye Türkiye'nin Rusya'ya mecbur bırakıldığı gibi laflar etmesi, "sorunlar aşıldı" saf-satasına dayanak yapıldı. Gerçeklerin üstünü örtmek ya da çarpıtmakla mükellef olan dinci medyanın "S-400 ve F-35'lerde kriz yok" manşetleri, gerçekleri karartma çabasından öte bir anlam taşıyor.

BÜTÇE SİLAH TEKELLERİNİN KASALARINA AKITILACAK

Trump'ın "teskin edici" açıklamaları, Erdoğan'la heyetine "Ne kadar güzel insanlar. Bunlarla anlaşmak çok kolay.

Hiçbir Hollywood setinde bu kadar güzel insanı bir arada bulamazsınız" diye alay etmesi saray rejimini ne kadar "gururlandırdı" bilinmez. Ancak AKP şefinin sergilediği "rahatlık" inandırıcı bulunmuyor. Zira "kriz yok" söylemi öne çıkarılsa da bunun karşılığında ödenecek faturaya değinilmiyor. Sanki her şey olmuş-bitmiş gibi bir hava estirmeye çalışıyorlar. Buna rağmen ne AKP şefi ne müritleri ne dalkavukları rahat görünüyor. Zira "Trump'la anlaşma" sağlamak için milyarlarca dolarlık serveti Amerikan silah tekellerine ödemeyi kabul etmiş görünüyorlar.

AKP şefinin, "Bizim S-400 olayı bir taraftan yürürken Amerika'dan da Lockheed Martin'den Boeing uçaklarını alıyoruz. 100 adet Boeing alıyoruz Lockheed Martin'den. Serbest piyasa ekonomisinin olduğu bir dünyada bunları birbirine karıştırmayacağız" şeklindeki açıklaması, meselenin nasıl "tatlıya" bağlandığını gözler önüne seriyor. Boeing 747 tipi uçakların tanesi 400 milyon dolara mal oluyor. Buna göre alınacak 100 uçak karşılığında ABD tekellerine 40 milyar dolar ödenecek. Tayyip Erdoğan'la müritlerinin Trump'a Hollywood artistlerinden "daha güzel" görünmelerinin sırrı bu 40 milyar dolarda saklıdır.

Ancak bu anlaşmaya rağmen Trump'ın "yaptırım yok" sözü doğru değil. Zira ABD Kongresi'nin kabul ettiği, "ABD'nin Düşmanlarıyla Yaptırımlar Yoluyla Mücadele Etme Yasası" (CAAT-

SA), Trump'ın yetki alanının dışındadır. Trump'ın yapabileceği şey, yaptırımların çok ağır olmamasını sağlamaktan ibarettir.

"S-400'LER DE ALINACAK"

Osaka'da yapılan pazarlığın ardından Trump'ın S-400'lerin alınmasına "onay verdiği" söylendi. Buna göre Trump'ın onayı, 40 milyar dolarlık anlaşma karşılığında alınabilmiş. Yansıyan bilgilere göre S-400'ler alınacak, ancak ABD'nin istediği -örneğin İran sınırına yakın- bir bölgede konuşlandırılacak.

AKP şefiyle görüşen Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, S-400'lerin Türkiye tarafından alınmasından memnun. Ne de olsa NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olan Türkiye'ye 4 milyar dolarlık silah satmış olacak. Ekonomik kriz derinleşir, dış borç bütçenin %70'şine tekabül ederken saray rejiminin 44 milyar doları har vurup harman savurması, aynı anda iki emperyalist güçle "oyun kurma" ayımsızlığının dolaysız sonuçlarından biridir.

KİRLİ PAZARLIĞIN ORTADOĞU AYAĞI

Erdoğan-Putin- Trump üçlüsü arasında ayrı ayrı yapılan görüşmelerde pazarlığın bir de Ortadoğu ayağı vardı. Bu pazarlıkların gerçek sonuçları açıklanmadı. Yine de yansıyanlara bakılırsa, AKP şefi her iki tarafla anlaşmış. Oysa bu mümkün değil. Zira iki tarafın politikaları pek

çok noktada birbirine zıttır.

Bu konuda Trump'ın "Suriye'de Türkiye ile birlikte çalışıyoruz" şeklindeki uğursuz açıklaması, cihatçı çeteleri koruma konusunda Erdoğan'la anlaşmalarına işaret ediyor. İdlib'de üslenen on binlerce cihatçının himaye edilmesi, Türk ordusunun çeteleri korumak için Suriye ordusuna saldırması üzerine çatışmaların yaşanması, durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor. Trump'ın hedefi, Türkiye ile Fırat'ın doğusu konusunda da anlaşmaya varıp bu bölgeyi Suriye'den tamamen koparmaktır. Bu konuda anlaşmaları ise, uzak olmayan bir gelecekte tüm bölge halklarının başına yeni felaketlerin açılmasına sebep olacaktır.

FATURA EMEKÇİLERİN SIRTINA YIKILMAK İSTENİYOR

Derinleşmekte olan krize eklenen bu devasa faturaları ne saraylarda sefahat sürenler ne de hizmet ettikleri sermaye sınıfı ödeyecek. Saray rejimi zorbalığın kamçısını sallayarak faturayı işçi sınıfı ile emekçilere ödetmek için her yola başvuracaktır.

İşçi sınıfı ve emekçiler hem on milyarlarca doların emperyalist silah tekellerine akıtılmasına karşı durmalı hem de işgalci-saldırgan dış politikayı reddetmelidirler. Bu politikaların yarattığı faturaları ise saray rejimiyle kapitalistlere ödetmek için güçlerini birleştirmeli, örgütlü mücadeleyi yükseltmelidirler.

İlerici-devrimci güçlere yönelik saldırırganlık devam ediyor

Uzun zamandır ekonomik, sosyal, siyasal kriz içinde debelenen AKP iktidarı çözümü baskı ve zorbalığı arttırmakta buluyor. 23 Haziran'da uğradığı hezimetle "milli irade" söyleminin de altı boşalan dinci-faşist iktidar Kürt halkına ve ilerici-devrimci güçlere saldırılarını yoğunlaştırıyor. Korkutma, sindirme ve sinmeyi cezalandırma amacı güden bu saldırılar ev, ofis, dernek, matbaa baskınları şeklinde sürüyor. Toplumun öncülerine yönelen bu zorbalık, aslında tüm toplumu hedef alıyor.

Geçtiğimiz yıl Lübnan'dan Türkiye'ye getirilip 6 ay boyunca gayri resmi bir şekilde tutulduğu "Çiftlik" adı verilen bir merkezde işkenceye maruz kalan Ayten Öztürk'ün, uygulanan tüm işkenceleri teşhir ettiği duruşmasının ardından, avukatlarının bağlı bulunduğu Halkın Hukuk Bürosu'nun İstanbul ofisine baskın yapıldı. Baskında 5 avukat gözaltına alındı ve 4'ü tutuklandı.

Seçim sürecinde Atılım'ın eki olarak çıkan "İstanbul Sokak'ta" gazetesi nedeniyle Etkin Haber Ajansı'nın (ETHA) bürosu basıldı, bürodaki editörler gözaltına alındı. Ardından ESP'ye yapılan baskın-

larla da birçok kişi gözaltına alındı.

Oluşabilecek en küçük bir kıpırtıdan dahi korkan şizofrenik iktidar ODTÜ'de mezuniyet töreni öncesi 4 öğrencinin evine sabah baskını düzenleyerek gözaltına aldı.

Kürt halkına ve siyasi hareketine de azgınca saldıran sermaye devleti Türk ve Kürt kentlerinde onlarca baskın gerçekleştirdi. Urfa, İzmir, Şırnak, Adana, Antalya, Niğde, Mardin, İstanbul'da onlarca eve baskın yapan polis yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. Urfa-Ceylanpınar'da HDP meclis üyesi Dilan Abla'yın evini basıp tüm ailesi ile gözaltına alan polisler, Abla'yın dedesinin evine de baskın düzenledi ve 70 yaşındaki Zübeyir Abla baskın sırasında gördüğü fiziki şiddet yüzünden 5 gün iş göremez raporu aldı.

Ev baskınları sırasında uygulanan fiziki ve psikolojik işkence rutinleşmiş durumda. Bunun çarpıcı örneklerinden biri ise geçtiğimiz günlerde İstanbul'da yaşandı. Arnavutköy'de yaşayan Hüseyin Topkaya'nın evine "terör şüphelisi" olduğu iddiasıyla baskın düzenlendi. İçeri giren polisler Topkaya'yı yere yatırarak başına silah dayadı, bir yanlışlık olduğu-

nu ifade etmeye çalışması üzerine tekmeyleyerek kaşını patlattı. Hüseyin Topkaya'nın eşine de silah doğrultan polisler, o sırada misafirlikte bulunan 14 yaşındaki yeğeninin kafasına da silah dayadılar. Tüm bu işkencelerin ardından yanlış eve geldiklerini fark eden polisler "yanlış adres, kusura bakmayın" diyerek evden ayrıldılar. Bir Aziz Nesin romanını andıran bu olay; keyfilik, şiddet ve işkencenin geldiği noktayı göstermesi açısından da ibret verici bir örnek oldu.

Bir tek adam diktatörlüğü kurmaya çalışan, sömürüyü katmerlendiren, farklı olan hiçbir şeye tahammülü olmayan, topluma Ortaçağ karanlığını dayatan Erdoğan/ AKP diktatörlüğü, elindeki tüm baskı ve şiddet mekanizmalarına rağmen başarısız kalıyor. Toplumun önemli bir kesimini karşısında bulan gerici-faşist iktidar gelinen noktada çok yönlü kuşatılmışlığın da etkisiyle bataklıkta çırpınan insan misali çevreye saldırıyor. Faşist iktidara karşı ilerici-devrimci güçlerle dayanışmayı büyütme, faşist baskı ve zorbalığa geçit vermemek önem taşıyor.

"6 ayda 11 gazeteci tutuklandı, 287 gazeteci yargılandı"

Özgür Gazeteciler İniyatifi (ÖGi), gazetecileri yönelik baskı ve hak ihlallerine ilişkin 2019'un ilk yarısını kapsayana raporunu paylaştı.

ÖGi raporuna göre 6 ayda 11 gazeteci tutuklanırken 2 gazeteci de sınır dışı edildi.

Gazetecilerin bu altı aylık dönemde de iktidarın baskı ve saldırılarına maruz kaldığı belirtilirken bir basın kuruluşuna da baskın gerçekleştirildiği hatırlatıldı.

"Ülkenin hemen hemen tüm medya organlarını ve yayın kuruluşlarını kendi emelleri için 'hizaya' çeken iktidarın kutuplaştırıcı, ötekileştirici ve hedef gösterici dili medyada da vücut buldu" denilen açıklamada seçim sürecinde de gerçekleri manipüle etmek isteyen iktidarın basına yönelik baskıyı tırmadığı dile getirildi.

"Zaman, korkmadan cesaretle gerçeğin üzerine yürüme zamanıdır. Dün olduğu gibi bugün de mesleğimize, haberlerimize, kimliğimize yapılan her baskıyı ve saldırıyı, örgütlü ve kararlı bir duruşla boşa çıkarmanın çabası içerisinde olacağız. Özgür basını, haber ve gazeteciliği her yerde savunacağız" ifadelerinin yer aldığı açıklamada 6 ayın bilançosuna ilişkin sunulan veriler ise şu şekilde;

- * Cezaevlerinde 154 gazeteci bulunuyor.
- * 34 gazeteci gözaltına alındı, bunların 11'i tutuklandı.
- * 29 gazeteciye soruşturma açıldı
- * 8 gazeteciye dava açıldı, 287 gazeteci yargılandı.
- * 41 gazeteciye toplam 119 yıl 3 ay hapis cezası verildi.
- * 2 gazeteci sınır dışı edildi.
- * Bir basın kuruluşuna baskın düzenlendi.
- * Söz konusu dönemde 22 gazeteci ise tahliye edildi.

Hasan Akman sürgün edildi

Ankara'da 1 Mayıs'ta yapılan operasyonda gözaltına alınan ve 6 Mayıs'tan beri Sincan F Tipi 1 No'lu Hapishanesi'nde tutuklu bulunan tutsak sınıf devrimci-

si Hasan Akman sürgün edildi.

Akman'ın geçtiğimiz günlerde iki siyasi tutsakla birlikte Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildiği öğrenildi.

Haziran ayı işçi hakları ihlalleri raporu

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği olarak örgütlenme çalışması yürüttüğümüz bölgelerden sendikamıza ulaşan işçi hakları ihlallerini rapor halinde basına göndermeye, ayrıca yine ilgili SGK temsilciliklerine ve Çalışma Bakanlığı'na iletmeye devam ediyoruz. Sendikamızın amacı bir taraftan işçilerin şikâyetlerinin gündemde kalması iken, diğer taraftan bu yaptıklarımızın hak gasplarına sebep olan firmalara yönelik bir baskı olmasıdır.

Yaz aylarıyla birlikte tekstil işçilerinin çalışma yaşamından kaynaklı yaşadıkları sıkıntılara ek olarak tekstil fabrikalarının sıcak ortamı ayrıca sorun oluşturmakta, işçi sağlığını ciddi olarak tehdit etmektedir. Yetersiz havalandırma sistemiyle birlikte, makinelerin yaydığı sıcaklık, denetimsiz ve kurallara uygun olmayan işçi sağlığına zarar veren çalışma ortamı tekstil işçilerini fazlasıyla olumsuz etkilemektedir. Birçok tekstil atölyesinde tavan ve tabanın bir birine fazlasıyla yakın olması, serinletmek için sadece sınırlı sayıda vantilatör kullanılması, ek olarak tekstil tozu ve tekstilde kullanılan kimyasal maddeler bu sıcak yaz aylarında işçileri fazlasıyla rahatsız etmektedir. Ek olarak belirtmek gerekir ki yaz mevsiminin en sıcak yaşandığı iller bu bölgededir. Fakat ne yazık ki işçiler kendi sağlıklarını ilgilendiren bu gibi önemli sorunları işten atılma korkusunun yanı sıra doğrudan ücretlerine etki eden farklı sorunlar yaşadıkları için gündeme getiremiyorlar. Olağanlaşmış bir sistem olarak tekstil fabrikalarında süre geliyor. Bu dönemde işçilerin yaşadıkları bir başka sıkıntı ise yıllık izinleri kendi istedikleri zamanda ve sürede kullanamamalarıdır.

Örgütlenme çalışması yürüttüğümüz sanayi bölgeleri ve illerde; gerek sendika üyelerimizden gerekse sendikamız vasıtasıyla seslerini duyurmak, sorunlarını çözmek isteyen işçiler tarafından bize iletilen şikâyetler sırasıyla şöyle:

ANTEP

Safyün Halı: 30 işçi işten çıkarıldı.

Grand Halı: Suriyeli kaçak işçileri denetimlerden kaçırmaya çalışıyorlar. Denetime gelineceği zaman gece vardiyasında çalışanları gündüz vardiyasına verip Suriyelileri gece vardiyasına veriyorlar. Ayrıca kimi işçiler tazminatsız iş-

ten çıkartılıyor.

Kaplanser Carpet: İşçi sağlığı ve işçi güvenliği için gerekli önlemler alınmıyor. İnsanca çalışma koşulları isteyen işçilerin şikâyetleri şöyle:

"İş güvenliği, iş ayakkabımız ve iş elbiselerimiz yok. Verdikleri sadece tişört, başka da bir şey yok. 2 kişi olmamıza rağmen arabalar gitmiyor. Evimize gidince bel ağrısından duramıyoruz. Haftada bir terlik ve ayakkabılarımız yırtılıyor. Söyleyince de tamam yazdırdık gelecek diyorlar, geçiştirip duruyorlar. İlk yardım da aynı şekilde. Sadece pamuk ve tentürdiyot var. Başka da bir şey yok. Yemekte ise üçüncü bir yemek yok, ne meyve ne salata yok. Donmuş buz gibi yemek veriliyor."

Melike Tekstil: Melike Tekstil 2'den şikâyetlerini ileten işçiler zorla pazar meşaisine çağrıldıklarını, mesaiye gelmeyenlerin devamsızlık primlerinin kesildiğini, kendilerine evrak imzalatıldığını, tuvaletlere sigara odası yapıldığını, bu sağlıksız koşullarda sigara içmek zorunda bırakıldıklarını, bu sağlıksız koşullarda hasta olduklarında ise kendilerine baskı yapıldığını söylüyorlar.

Yine sendikamıza Melike Tekstil'den şikâyetini ileten bir başka şikâyetçi işçi de Melike Tekstil servislerinin bakımsız olduğunu, 8 Haziran'da yaşanan servis kazasında 5 işçinin yaralandığını söylemektedir. Antep'te Mayıs ayında yaşanan 2 ayrı servis kazasında ise 21 tekstil işçisi yaralanmıştı.

Er Kaplan: İşçiler maaşlarının sürekli geciktirilmesinden şikâyetçi.

Meriç Mensucat: Maaşların sürekli geç ödendiği bu firmada ayrıca işçiler kaçak Suriyeli işçi çalıştırıldığını söylemektedir.

Gür İplik: İşçilerin şikâyetleri arasında kölece çalışma koşulları, ücretlerin sürekli geciktirilmesi bulunuyor.

Hükümdar Saryün Halı: İşçiler insanca çalışma koşulları istiyorlar. İşçilerin şikâyetleri şöyle:

"Yemekhane tavanı hep küf... Yerleri çoğu zaman ıslak, pislik içinde... Çünkü tuvalet ve yemekhane kapısı birbirine bakıyor. Oradaki su dışarı çıkıp yere basan mutfığa giriyor. İçerde sigara içiliyor. Mutfaktaki su dolabı çoğu kez bozuk... Su sıcak, içilmez. Daha doğrusu fabrikadaki suların hepsi kötü kokuyor. Arıtma tesisi yok. Depo edilen kuyu suyu derme çatma bir sistemle filtre ediliyor. O da berbat bir tadı var çoğu zaman. Yemek tabloları temiz değil. Üzerinde sudan kalan kireç birikintileri çok belirgin... Hijyen yok. Fabrikada yaz çok sıcak, içeride havalandırma yok. Kış çok soğuk... Toz, kirli hava çok. İş makinası çalışır, egzoz gazı içeride. Makinelerin ambalaj dumanı naylon kokusu... Ayrıca maaşların tümü bankaya yatırıyor, elden para veriliyor."

Erkan Tekstil: İşçilerin şikâyetlerine göre, Ritaş Holding'e bağlı Erkan Tekstil'de işçilere 1.250 TL'den çıkış verilmek isteniyor.

Arda Halı: Antep üçüncü organize edeki bu firmada da işçiler sağlıksız ve besin değeri az yemeklerden şikâyetçi.

Aykar Halı: Firma sürekli maaş öde-

melerini geciktiriyor. İşçiler bir önceki ayın maaşlarını bile alamıyorlar. Maaş ödemelerinin sürekli geciktirilmesi üzerine işçiler 28 Haziran sabahı üretimi durdurdular ve bir önceki aydan kalan yatmayan maaşlarını istediler. İlerleyen saatlerde jandarma geldi. İşçilere ücretlerin haftaya ödeneceği söylendi.

*

Sendikamıza gelen şikâyetlere göre işçi ücretlerinin sürekli geciktirildiği yerler arasında **Hükümdar Saryün Halı, Meriç Mensucat, Er Kaplan, Şireci, Canan Tekstil, Zafer Tekstil, Boyar Kimya, Aykar Halı ve Gür İplik** gibi firmalar var. İşçiler bu firmaların birbiriyle anlaşma halinde bu yöntemi izlediğini düşünüyorlar.

ADANA

Salih Konfeksiyon: Adana'da bulunan ve aylardır işçilere sıkıntılar yaşatan, daha önce de işçilerin davacı olduğu Salih Konfeksiyon'da işçiler bir kez daha mağdur oldu. Zara'ya iş yapan firma iflas ettiğini öne sürerek işçilerin tazminatını vermeden çıkış yaptı. Daha önceleri dört patronun olduğu bu firmada (Sezgin Ulucalı, Ramazan Bülgen, Salih Bülgen, Ahmet Bülgen) mahkeme sonuçlansa bile işçilerin haklarını vermemeyi amaçlıyorlar. Aynı zamanda başka bir isim adı altında yeni bir firmanın açıldığı da gelen bilgiler arasında.

Sendikamız DEV TEKSTİL olarak söylemek isteriz ki, yaşanan bu mağduriyetten sadece firma sorumlu değildir. Şimdiye kadar Salih Konfeksiyon'a iş veren Zara da işçi alacaklarından sorumludur. Geçmiş dönemde bu firmayla davalık olan işçiler arasında sendikamız üyesi işçiler de bulunmaktadır. Bu yüzden Zara'yı görevi çağırıyor, işçilerin alacaklarının ödenmesini talep ediyoruz.

MERSİN

Mersin Serbest Bölge'de işçilerin en çok şikâyet ettikleri sorunlardan biri de personel şeflerinin tutumları olmaktadır. Haziran ayı içerisinde buna benzer bir örnek FL Konfeksiyon'da yaşandı. İşçilere bağırarak, baskı yapan bu personel şefinin aynı zamanda gayri ahlaki ilişkilere de girmesi nedeniyle işine son verildi.

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

1 Haziran 2019

TÜPRAŞ sözleşmesinde sermayedarın ve onun uşağı YHK'nın kararını tanımayalım!

Yaklaşık 6 aydır eylemlerle ilerleyen Batman'dan Kırıkkale'ye, Kocaeli'den İzmir'e 4 rafineriden roplam 4300 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesinde Yüksek Hakem Kurulu burjuvazi adına işçiyi mahkum edecek bir karar aldı! Bu karar ve dört rafineride oluşan durum göstermiştir ki:

* Yüksek Hakem Kurulu sermaye sınıfının elinde sopa olmuş, hükümet ve Koç sermayedarının krizin hem yükünü işçiye ödetmesinde hem de bu fırsatla kazanılmış haklarını elinden almasında önemli rol oynamıştır.

* Aylardır Petrol-İş Sendikası'nın dört şube yönetimi ve merkez yöneticileri alınan eylem kararından, sürecin nasıl biteceğine kadar tabandan kopuk sadece onayını alan biçimde ilerletilmiştir.

* Sermayedarın dayatmaları sürerken, işçilerin eylemli süreci durdurulmuş, stabil hale getirilmiş ve cevap üretilememiştir. İşyerine kapanma ve satışı durdurma gibi etkili eylemler için geç kalınmış, son birkaç güne sıkıştırılarak etkisi kırılmıştır.

* Yaklaşan Petrol-İş merkez yönetim seçimleri nedeniyle bizlerin sözleşme dönemini koltuk hesaplarıyla ezen ve dağıtan sendikal bürokrasiyle hesaplaşmak gerektiği artık daha yakıcı hale gelmiştir.

* TÜPRAŞ yönetimi ile masada taleplerden geri adım atılmasa da bir diğer sermaye temsilcisi YHK'ya süreç teslim edilmiş, bu durum karşısında hiçbir hazırlık yapılmamıştır.

* On binlerce üyesi bulunan Türk-İş

konfederasyonu Tüpraş'ta yaşananlara adeta kulaklarını tıkamış, üyelerini harekete geçirmek için hiçbir şey yapmadığı gibi destek olmaktan bile geri durmuştur.

* En başta Petrol-İş üyesi diğer fabrikalardan işçiler olmak üzere rafinerilerin bulunduğu illerde işçi sınıfı sessiz kalmış, anlamlı bir dayanışma örülemedi.

* 3 yıllık sözleşme dayatması gibi tüm işçi sınıfını örgütsüzlüğe sürüklemek adına yapılan bu saldırının sınıfsal mahiyeti ortaya koyulamamış, bu açıdan tüm emekçileri etkileyecek bir sonuç ortaya çıkmıştır.

* YHK kararının açıklanmasıyla birlikte en çok İzmir rafinerisi işçileri olmak üzere Tüpraş işçisi bu kararı tanımama ve

eylemlere devam etme iradesi koymuşken, şube yönetimleri bu iradeyi tanınamış, bu işlerin "merkez"de yani sendika bürokratlarıyla çözüleceğine teslim olmuşlardır.

* Tüm bunların yanında TÜPRAŞ işçisi YHK kararına boyun eğmiş ve eğdirilmiştir. Merkez yöneticilerinin uzlaşmacı tavrı da şube yöneticilerinin teslimiyetçi duruşuna karşın işçiler YHK kararını tanımayıp tepki de gösterse anlamlı bir irade ortaya koyamamıştır.

* Sermaye sınıfının "güvenliği"ni koruyan grev yasağı, yöneticisinden işçisine aşılabilir algısı sinmiş, işçinin tek ve en büyük gücü olan grev hakkını kullanma tartışması dahi sürecin başından itibaren yapılmamıştır. Bizleri işveren ve

YHK'nın karşısında zayıf kılan en önemli etken bu olmuştur.

TÜPRAŞ İŞÇİSİ KARDEŞLER,

Bizlerin kaderini ne Koç sermayedarı ne sermaye uşağı devlet aygıtı Yüksek Hakem Kurulu ne de sendika bürokratları belirleyebilir! Bu üçlü kışkırtan kurtulmanın tek çözümü örgütlü mücadeledir!

Grev hakkımızı tekrar kazanmak, kaderimizi kendi ellerimize almak, haklarımızın gasp edilmesine karşı koymak için;

* Söz-yetki-kararın işçide olduğu bir sendikal anlayışı örelim,

* Tabandan kopuk işçinin iradesini yok sayan bürokratik anlayışla hesaplaşalım,

* Bizleri YHK kararına teslim eden sendika yöneticilerinden hesap soralım. En kısa zamanda en geniş üyeyle bir toplantı olarak süreci en başından sonuna kadar tartışalım,

* İşçi sınıfının en önemli silahı olan Grev hakkımızı fiili meşru mücadele ortaya koyarak, sınıfın tüm bölüklerini harekete geçirerek kazanmak için örgütlenelim,

* Ünite ünite komiteler kurarak taban inisiyatifini açığa çıkaralım, kararları kendimiz alıp uygulayalım.

Tüpraş işçisinin kazanacağı çok şey var, yeter ki yaşananları irdeleyerek tartışalım, yeter ki hesap verelim hesap soralım, yeter ki kendimize bir program oluşturarak mücadeleyi sırtlanalım...

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

TTK ve MTA'da arabulucudan da sonuç çıkmadı

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) ve Maden Tetkik Arama Kurumu'nda (MTA) Toplu İş Sözleşmesi sürecinde arabulucudan da sonuç çıkmaması üzerine 60 günlük grev süreci başladı.

1 Ocak 2019 ile 31 Aralık 2020 tarihleri arasında kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri, Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) ile Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası (Kamu-İş) arasında devam ediyordu. 84 asıl maddeden oluşan TİS'te 69 madde üzerinde anlaşma yapılmış 15 asıl maddede ise anlaşma sağlanamamıştı.

Anlaşmazlığın ardından arabulucuya giden süreçte de bir sonuç çıkmadı ve arabulucunun TTK ve MTA raporları sendikaya ulaştı.

Bu aşamadan sonra herhangi bir anlaşma olmaması durumunda sendikanın 60 gün içinde greve çıkması gerekiyor. Ancak GMİS tarafından yapılan son açıklama hükümetin öngöreceği kararın kabul edileceğine işaret ediyor. Sendikanın açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

"Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) ve Maden Tetkik Arama Kurumu'nda (MTA) arabulucu raporları sendikamıza

tebliğ edildi. TTK 27 Haziran, MTA 28 Haziran'da yapılan tebliğler ile birlikte 60 günlük grev kararı süreci başlattı. Bilindiği gibi Haziran ayı son haftasında Türk-İş ilgili bakanlıklara ücret zammı taleplerini sunmuştu. Türk-İş'in teklifine henüz ilgili bakanlıktan karşı teklif verilmedi. Önümüzdeki günlerde hükümet tarafının karşı teklifi vermesi bekleniyor. Sendikamız bu süreçte hem Türk-İş ile birlikte ve hem GMİS olarak görüşmelerin masada karşılıklı anlaşma ile sonuçlanması için girişimlerini sürdürüyor."

TÜPRAŞ'taki sözleşme süreci üzerine

TÜPRAŞ sözleşmesi işçi sınıfının en ağır saldırı koşullarıyla karşı karşıya kaldığı bir dönemde görüşüldü. Sözleşmenin teknik detayları bir yana, sözleşme süreci iki sınıfın açık olarak karşı karşıya geldiği bir mücadele sürecine sahne oldu. Türkiye'nin en büyük kuruluşlarından biri olan Koç sermayesi bu süreç boyunca bütün kurumlarıyla Türk sermayesini ve hükümetini yanında buldu. Polis tehdidi, Yüksek Hakem Kurulu şantajı, psikolojik ve fiziki baskılar böylece had safhaya çıkarılabildi. Toplu sözleşme süreci aslında mantığına uygun olarak yalnız Koç sermaye grubu ile değil tüm sermaye sınıfına ve onun her türlü kurumuna karşı bir mücadele olarak gerçekleşti. Ancak ne yazık ki TÜPRAŞ işçisi bu tür bir blok karşısında yeterince hazırlıklı ve donanımlı değildi. Karşımızdaki blok ne kadar güçlü olursa olsun sözleşme sürecinin buraya varmasındaki esas neden TÜPRAŞ işçisinin mevcut hazırlık ve kararlılık düzeyindeki sorun alanlarıdır. Ama bu sorun alanlarının esas sorumlusu olarak kendi başına TÜPRAŞ işçisi gösterilemez. Zira TÜPRAŞ işçileri geçmiş mücadele birikimine de dayanarak, asgari bir mücadele kapasitesi ortaya koymuştur. Kolayından teslim olmuş değildir. Ancak kendilerini böyle bir sürece hazırlayacak önderlikten, mücadelelerini her açıdan destekleyecek bir sınıf dayanışmasından ve yaşananların anlamını işçi sınıfı cephesinden yorumlayabilecek siyasal bir müdahaleden yoksun kaldığı ölçüde bu kadar ciddi bir saldırıyı gereğince karşılayamamıştır.

Sözleşmenin YHK'daki halinin ortaya çıkaracağı kayıp hiçbir şekilde küçümsemez.

- * Sözleşme süresi 3 yıllık belirlendi!
- * Vardiya sistemi işverenin isteğine göre değiştirildi!
- * Mazeret izni işverenin onayına açık bırakıldı!
- * İlk 6 aylık zam oranı %6 olarak belirlendi, diğer 6 aylarda ise %5 zam oranının uygulanmasına karar verildi.

"Bu sefer böyle oldu, gelecek sefer telafi ederiz" hafifliği ile geçiştirilemez. Sınıfımızın karşı karşıya kaldığı genel saldırı dalgasından bağımsız ele alınamaz. Ancak bu tablodan yola çıkarak felaket ve öldük bittik psikolojisine girmenin ne gereği ne de anlamı vardır. Sınıf hareketi sadece başarılarıyla güçlenmez. Çoğu

TÜPRAŞ işçisi şimdi yeni bir karar verecektir. Ya yaşadıklarını sineye çekecek hazmetmek için kendine bahaneler oluşturacaktır, ya da hemen bugünden kayıpları telafi etmek için hedefli yeni bir mücadele programı oluşturmaya başlayacaktır. Birinci yol seçilirse yaşanacak tablonun TÜPRAŞ işçisinin tüm mücadelesini alıp götürüleceği aşikardır.

zaman bizi ilerleten, yenilgilerden çıkarığımız derslerdir.

YENİ BİR BAŞLANGIÇ İÇİN KAPSAMLI BİR MUHASEBE İHTİYACI!

Bunun yolu bütün zayıflıkların "yen kırılr kol içinde kalır" anlayışından sıyrılarak hiçbir şeyi kişiselleştirmeden açıklıkla tartışılmasından geçmektedir. Bu tür bir muhasebenin muhatabı hiçbir şekilde sadece TÜPRAŞ işçileri değil, başta sendikal yapılar olmak üzere, bütün kurum ve kişilerle işçi hareketinin kendisidir. Herkesin birbirini gereğince dinlediği bir ortamda yapılacak olan muhasebe yeni bir başlangıç yapmak için yeni bir dayanak olacaktır. Bunun üzerinden şekillenecek yeni bir toparlanmanın tüm kayıplarımızı geri alması ve fazlasını kazanması ise er ya da geç başarılacaktır.

TÜPRAŞ İŞÇİSİNİN KARARI

Sınıf hareketinin genel duruma dair söylediklerimiz TÜPRAŞ işçisinin mücadele boyunca gösterdiği zafiyet ve kararlılıkların üstünü tabi ki örtmemelidir. Dışarıya yansıyan hava ne olursa olsun bir çoğumuz biliyoruz ki işçilerin önemli bir kısmı sözleşmenin bu haliyle imzalanmasına kerhen de olsa destek vermiştir. Bu eğilimin devlet kurumlarının ve yasaların devreye sokulmasının yarattığı sıkışma-

dan kaynaklanması tabloyu anlaşılır kılsa da, tutumun yanlış olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Sermaye, polis zoru ve YHK şantajı ile işçinin kararlılığını kırmış, sendikayı kendi istediği koşulların azıcık üstüne razı olma çizgisine getirmiştir.

Ayrıca süreç boyunca bir dizi önemli hata yapılmış, eylemli süreç hep belli sınırlar içinde tutulmuştur.

Eylemli sürecin tam da güçlendirilmesi gereken bir aşamada stabil hale sokulması, YHK görüşmesine üç gün kala kapanma eylemine geçip bir ay boyunca işçiyi bekletmek, patronun her masa çağrısı öncesinde yeni bir hamle yaptığının görülmesine rağmen sendikanın masaya kendi eylem düzeyini arttırarak oturtmayı tercih etmemesi, emek kamuoyunda yarattığı ilgiye rağmen direnişin içe kapanan görüntüsü, sınıfa dönük genel saldırılarla TÜPRAŞ işçisinin taleplerinin birleştirilememesi bu hatalara örnek olarak verilebilir.

TÜPRAŞ işçisi şimdi yeni bir karar verecektir. Ya yaşadıklarını sineye çekecek hazmetmek için kendine bahaneler oluşturacaktır, ya da hemen bugünden kayıpları telafi etmek için hedefli yeni bir mücadele programı oluşturmaya başlayacaktır. Birinci yol seçilirse yaşanacak tablonun TÜPRAŞ işçisinin tüm mücadelesini alıp götürüleceği aşikardır.

Tek tek işletmeleri ve onların sorunla-

rını aşan, tabandan örgütlenen, birleşik bir sınıf hareketi için görev başına!

İşçi sınıfı tarihinin en ağır saldırı dalgası ile karşı karşıyadır. Kıdem tazminatının gaspına dönük hazırlıklar, zorunlu BES, işten atma saldırılarıyla krizin yükünün işçi sınıfına kesilmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Tüm bunlar ve diğer saldırı hazırlıklarının sınıfımız için yarattığı, yaratacağı kayıp şu veya bu sözleşmenin başarısız geçmesinden çok daha yıkıcı sonuçlar barındırmaktadır.

Bugün yapılması gereken en önemli şey; iş yerlerimizi ve oradaki özgün mücadeleyi başlıklarını bir kenara itmeden, bu genel saldırılara karşı, krizin faturasını ödemeyeceğimiz iddiası ve kararlılığıyla topyekûn bir direnişi örgütlemek için tabandan fabrika fabrika, işyeri işyeri örgütlenmek, bir araya gelmektir. Bu görevin yerine getirilmesi birçok öncül ileri işçi ve yönetici arkadaş için bugünün şartlarında uzak bir hedef gibi görünüyebilir. Ancak bunu başarmaktan ve bu başarı üzerinden örgütleyeceğimiz topyekûn bir hareketle tüm kayıplarımızı geri almaktan başka seçeneğimiz yoktur. TÜPRAŞ işçisi de bu mücadelede yerini almalıdır. İşte o zaman sermaye devlet işbirliğiyle dayatılan sözleşmenin kayıpları hızla geri alınacaktır.

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ

2 Temmuz 2019

Türk Metal Genel Kurulu'ndan yansıyanlar

Özellikle 12 Eylül darbesiyle birlikte, metal işçisinin mücadele dinamizmine vurulan bir zincir olan Türk Metal, 16. Olağan Genel Kurulu'nu, sahip olduğu işçi düşmanı-sermaye dostu tüm niteliklerini en ileriden gösterecek şekilde gerçekleştirdi.

Genel Kurul ilk önce genel merkez diye yapılan plazanın açılışı ile başladı. Açılış, Türk Metal üyesi işçilerin tanımladığı üzere, "Sanki sendikanın değil de padişahın saray açılışı" ölçüsünde bir şatafatla gerçekleştirildi. Açılıştaki Türk Metal'in, işçi sınıfını köleleştirirken hiç yalnız bırakmadığı sendika ağaları, MESS'in sözcüleri, birçok fabrikanın CEO'su, insan kaynakları ve SGK müdürleri de tam tek mil hazır bulundular. İşçilerin aidatları ile yapılan milyon liralık plazanın açılışında ve 200 bin işçinin üyesi olduğu Türk Metal'in Genel Kurulu'nda işçi yoktu. Ve güne hakim olan, burjuvaların ve sendika ağalarının seyirlik gösterisiydi.

Normal koşullarda sendikaların genel kurulları, iki genel kurul arasındaki sürecin muhasebesinin yapıldığı platformlar olur. Bu muhasebe ise fabrikalardan başlanarak demokratik usullerle delegelerin seçildiği, genel kurulda söz aldığı, taleplerini veya söylemlerini ileri sürdüğü bir şekilde gerçekleşir. En çarpık sendikalarda dahi bunlar gözetilerek, göstermelik de olsa bir işleyiş hayata geçirilir. Ancak Türk Metal Genel Kurulu'nda bunların hiçbiri olmadığı gibi, adaylık, seçim vb. gibi prosedürlere dahi uyulmuyor. Fabrikalardan yansıyanlar, Türk Metal ağaları-

nin hangi çetevari yöntemler kullandığını gösteriyor.

Sonuç olarak, göstermelik bir seçimle Pevrul Kavlak ve avnesi yine yönetimde...

Genel Kuruldaki en temel olay Genel Başkan Pevrul Kavlak'ın konuşması ve işçi düşmanı tüm kesimlerin temsil edildiği, işçilerin ve temsilcilerinin olmadığı salonda, "Emek Dostları" ödül töreni oldu. Kavlak yaptığı konuşmada, temelde parçası olduğu kölelik düzeninde rolü gereği "işçi dostu görünmek" adına bol miktarda nutuk attı. Ciddi bir tepki ile karşılandığı bilenen kıdem tazminatı saldırısına karşı ilk defa "genel grev" söylemini kullandı. Yaklaşan MESS sürecine dair somut söylemlerden kaçınan Kavlak, TÜPRAŞ işçilerinin üyesi oldukları konfe-

derasyonun genel sekteri olarak, işçilerin TÜPRAŞ sermayesine karşı vermiş olduğu mücadeleyi dahi hatırlamadı. Bu ayrıntı bile söylemlerinde ne kadar samimiyetsiz olduğunu gösteriyor.

Türk Metal Genel Kurulu bir kez daha katı bir gereğin altını çizmiştir. MESS eli ile kurulan ve işçilerin öfkesinden her defasında MESS sayesinde kurtarılan Türk Metal'in işçi düşmanlığı pekişmiş, sermaye sınıfına yönelik hizmetkarlığı bileylemiştir.

Genel Kurul'daki bu havanın da yardımıyla olsa gerek, Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay da Kavlak'tan aşağı kalmadı. Kürsüde dua edip vatan-millet motto-sunu ağzına sakız ederek, ağa takımına övgüler dizerek aşağıya indi. Genel Kurul, bir işçi sendikası genel kurulundan çok, temsili anlamda bir MESS genel kurulu-

na dönüştü. MESS Genel Sekreteri Özgür Barut, Arçelik, Mercedes-Benz Türk, BMC, Delphi, Oyak Renault, Türk Traktör, Aptiv, Ford Otomotiv, Bosch CEO'ları, insan kaynakları müdürleri sahnedekilerin sadece bir kısmıydı.

Metal işçisinin iradesinin yansımadığı, işçi sınıfının sorunlarının dile getirilmediği, yoğun bir saldırı ve kriz altındaki işçi sınıfı için bir mücadele planının çıkmadığı herhangi bir platform işçi sınıfını temsil edemez ve onun mücadelesini bir adım ileriye taşıyamaz. Türk Metal gibi işbirlikçi sendikal anlayışların böyle bir niyeti olmadığı gibi, bunun kendiliğinden olmasını beklemek de akıl dışıdır. Sınıf mücadelesinin güçlenmesi, bu gibi işbirlikçi anlayışların altın varaklı salonlardaki koltuk kavgası ile değil, fabrikalarda tabandan örgütlenen sınıfa karşı sınıf anlayışı ile mümkün. Dahası bu tip anlayışların iç hesaplaşması bile sınıf hareketinin seyrine göre gerçekleşiyor.

Türk Metal'in 16. Genel Kurul sürecinden yansıyanlar ve son hafta TÜPRAŞ sözleşmesinde ortaya çıkan tablo, işçi sınıfının ve metal işçisinin, bundan sonraki süreçte sermayenin yoğunlaşan saldırılarına karşı kendi birliği ve bağımsız iradesiyle mücadele etmekten başka bir yolu olmadığını kanıtlamıştır. Bu süreç aynı zamanda sermayedarlar ile sendika ağalarının ne denli ortaklık kurduklarının da emaresi sayılabilir. Bu tablo aynı zamanda yakında toplu sözleşmesi başlayacak olan metal işçisinin şimdiden hazırlığa başlaması, komitelerini kurması ve geliştirmesi için bir vesile olmalıdır.

Tek Gıda-İş yönetimine Türk-İş'ten ayrılma yetkisi

Tek Gıda-İş ile Türk-İş yönetimi arasında yaşanan kriz yakın zamanda Tek Gıda-İş'in ayrılması tartışmalarıyla gündeme gelmişti. Uzun süre yaşanan çatışmaların dışavurumu olan bu gelişme karşısında Türk-İş bürokratları "zaten bir ilişkimiz yok" minvalinde açıklamalar yapmıştı.

Tek Gıda-İş, genel kurulda aldığı yeni karar ile bu krizi bir ileri boyuta taşıyarak sendika yönetimine konfederasyondan ayrılma yetkisini veren önergeyi onayladı. Ancak genel kurulda seçilen yönetimin bu kararı alıp almayacağını

ise zaman gösterecek.

Tek Gıda-İş Sendikası 16. Olağan Genel Kurulu yapıldı. Sendikanın İstanbul 4. Levent'teki genel merkezinde 29-30 Haziran günlerinde yapılan genel kurulun ilk gününde seçilecek yönetime Türk-İş'ten ayrılma yetkisi verildi.

Tek Gıda-İş'in 67 yıldır kurucu üyesi olduğu Türk-İş'ten ayrılmasını öngören önerge delegelerin onayına sunulurken oy birliği ile yönetime Türk-İş'ten ayrılma yetkisi verildi.

Türk-İş adına genel kurula katılan Koop-İş Genel Başkanı Eyüp Alemdar'ın,

"birlik beraberlik" çağrısı da bu kararı değiştirmede.

Genel kurulda kıdem tazminatı konuşmaların temel gündemleri arasında yer alırken Türk-İş'in bu noktada da muğlak bir yaklaşım sergilediği ifade edildi.

Direnşlerini sürdüren Cargill işçileri de yaptıkları konuşmayla mücadelelerine devam edeceklerini vurguladılar.

IUF temsilcisi Sarah Meyer ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) temsilcisi de genel kurulda konuşular.

Bir direniş daha sendikal bürokrasiye takıldı!

Ağır çalışma koşullarına ve iş cinayetlerine karşı yaşamak için direnişe geçen Kale Kayış işçilerinin kaderi Petrol-İş yöneticileri ile patron arasında, işçileri temsilen kimsenin olmadığı bir görüşme ile belirleniyor. 4 ayı aşkın süredir direnen işçilerin mücadelesi, sendika bürokrasisinin işçilerin verdiği mücadeleye sırt dönmesi pahasına yapacakları geri bir satış anlaması ile noktalanıyor.

Yapılan anlaşma ile işçiler sadece ihbar ve kıdem tazminatlarını alacak, ama ne direnişte oldukları sürenin karşılığı verilecek, ne de işsizlik maaşından yararlanabilecekler. Sendika bürokratları, "Direnişin yasal bir zemini yok", "Sendikamızın daha fazla size maddi destek sunma imkanı yok!" gibi tehditler eşliğinde bunu işçilere de onaylattılar. Onurlu bir biçimde direnen, hakları için mücadele eden Kale Kayış işçilerinden de böyle bir oylamanın "demokrasi" olduğuna inanmaları bekleniyor.

Direnişe destek olan 90'a yakın işçi ise yaşananlara karşı oldukça tepkili. İlk başta direnişin %100 kazanacağını söyleyen sendika yönetiminin, patronla yapılan son iki toplantıdan sonra fikrinin değişmesinden dolayı sendika bürokratlarına karşı öfkeli. İşçiler bu toplantılarda sendika yönetiminin kararının değişmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorlar. Ayrıca şimdiye kadar verdikleri mücadelenin sendikanın genel merkez seçimlerine heba edildiğini söylüyorlar.

Direnişten yana olan işçiler bundan sonra Silivri bölgesinde örgütlenmenin,

mücadele etmenin daha zor olacağını, böyle bitirmek zorunda bırakılan direnişin ardından kimsenin bir daha sendikalaşmaya yanaşmayacağını söylüyorlar. Bu direnişin ardından en çok kaybedenin de Petrol-İş olduğunu belirtiyorlar. Çünkü artık kimsenin sendikaya güvenemeyeceğini ifade ediyorlar.

İşçiler kendilerini üzen en büyük sorunlardan birinin de direnişten kaynaklı yaşanan maddi sorunlar nedeniyle eşleri ile boşanma aşamasına gelen, bankalarla hacizlik olan arkadaşlarının durumu ol-

duğunu dile getiriyorlar. Direnişe seçim dönemlerinde destek verenlerin sonrasında kendilerini görmezden geldiklerini, direnişe ziyaretlerin azaldığını, bunun da üzücü olduğunu vurguluyorlar.

Kale Kayış direnişiyle ilgili ayrıntılı bir değerlendirmeyi sonraya bırakarak, şimdilik kısaca bir direnişin daha koltuk sevdalısı sendika bürokratlarının kariyerleri uğruna heba edildiğini belirtmiş olalım. Bir işçi direnişi ve sınıfın direngen bir bölümü sendikal bürokrasi duvarına takıldı. Tıpkı Flormar direnişi veya yakın zaman-

da sendika bürokratlarının boyun eğen tutumları ile bitirilen TÜPRAŞ direnişi gibi... Görünen o ki sınıf mücadelesinin önünde bir engel olan sendikal bürokrasi aşılmadan, bu yağlı bürokrat takımı işçilerin tabandan geliştireceği fiili meşru mücadele ile alaşağı edilmeden, direnişlerin gerçek bir zaferle sonuçlanması olanaksız. Şimdiden bu direnişten gerçek dersleri çıkarmak sorumluluğu önümüzde duruyor, gelecekte daha ilerisini başarmak için.

TRAKYA PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Kanun Hükmünde Kararname (KHK) saldırılarıyla ihraç edilen kamu emekçileri 28 Haziran'da İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla İstanbul KHK Platformu'nun kuruluşunu ilan ettiler.

Platformun açıklamasını ihraç edilen emekçilerden Hüda Yılmaz okudu. Darbe girişimini fırsata çeviren AKP'nin OHAL'i 7 defa uzattığı hatırlatılan açıklamada bu süreçte 37 KHK çıkarıldığı, 450 bin kişi hakkında işlem yapılarak 120 binin üzerinde gözaltı ve tutuklama yaşandığı belirtildi.

Toplamda 200 bine yakın kamu emekçisinin de ihraç edildiğine dikkat çekilerek 150'den fazla yayınevi, gazete, dergi, radyo... 1500'e yakın da derneğin

İstanbul KHK Platformu kuruldu

kapatıldığı hatırlatıldı. Yine bu süreçte 'güvenlik soruşturması' gerekçesiyle kamu emekçilerinin göreve başlatılmadığı söylendi.

KHK saldırılarıyla her türlü hak ve hukukun da ortadan kaldırıldığına vurgu yapılarak aradan geçen 3 yıla rağmen bu durumda bir değişikliğin söz konusu olmadığı söylendi.

İhraç edilen emekçilere adres olarak gösterilen OHAL İnceleme Komisyonu'nun şu ana kadar ele aldığı dosyaların yüzde 94'ünde başvuruları reddettiği belirtildi. Açıklamanın devamında şun-

lar söylendi: "Yaşanan her kırım bizler için bir mücadele ve dayanışma alanına dönüşmüştür. Bu mücadele ve dayanışma alanlarını bir çatı altında birleştirmek, varolan bu ağı büyütüp güçlendirecektir. Bu nedenle İstanbul özelinde bir araya gelme gerekliliği, İstanbul KHK Platformu'nun kurulmasının temelini oluşturmaktadır

Amaç, ilimizdeki bütün ihraçların ve KHK mağdurlarının bir platform çatısı altında bir araya gelmesini sağlamak ve bu konuda ortak tutum geliştirmek ve demokratik mücadele yoluyla sesimizi

yükseltmektir."

İhraçlarla ilgili tüm süreçlerin OHAL Komisyonu yerine mahkemeler eliyle yürütülmesi gerektiği ifade edilen açıklamada "Bizler ihraç edilmişimizi haksız ve siyasi olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle OHAL inceleme komisyonu lağvedilmeli ve hukuksal süreç başlatılmalıdır" denildi.

Açıklamanın ardından söz alan Münir Korkmaz, Adana KHK Platformu'nun kuruluşunu anlatırken, Zeytinburnu Belediyesi'nden ihraç edilen Kenan Güngördü de platformun önemli bir adım olduğunu söyledi. Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun ardından konuşan Hüseyin Demir de örgütlü bir güç olarak bu süreci yürütmek gerektiğini söyledi.

Kamuda TİS süreci başlıyor...

“Sağlık emekçileri sorunlarına sahip çıkmalı, mücadele etmeli!”

Kamu emekçilerini ilgilendiren toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri Ağustos ayında başlayacak. Konfederasyonlar bazında TİS sürecine dair çalışmalar sürüyor. KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) işyerlerine kurduğu sandıklarla sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin sorunlarını ve taleplerini tespit etmek için bir buçuk aylık bir çalışma yürüttü.

İstanbul'da bu çalışmayı yürütenlerden SES Şişli Şube Eşbaşkanı **Ferdane Çakır Doğan** ile sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin sorunlarını ve TİS'ten beklentilerini konuştuk.

“TİS TALEPLERİNİ SAĞLIK EMEKÇİLERİYLE BİRLİKTE BELİRLEMeye ÇALIŞTIK”

SES olarak 15 Mayıs'ta bir kampanya başlattıklarını belirten Doğan, kendi sendikalarına üye olsun ya da olmasın TİS taleplerini sağlık emekçileriyle birlikte belirlemek için böyle bir çalışma yürüttüklerini belirterek, “Hazırladığımız formlarda bunu 3 ayrı başlıkta topladık. Türkiye'deki bütün sağlık çalışanlarına iletmeye çalıştık” dedi.

“Mali haklar, sosyal haklar ve çalışma koşullarına ilişkin talepler” üzerinden yürüttükleri çalışmanın Haziran sonu ile bitirildiğini söyleyen Doğan, “Yaptığımız anketlerde ve çalışmada elde ettiğimiz sonuçlar bize aslında sağlık çalışanlarının taleplerinin sınırsız olduğunu gösterdi. Çünkü çalışma şartlarımız gerçekten çok ağır” ifadelerini kullandı.

Yoksulluk sınırını baz alarak en düşük devlet memurunun maaşının 7 bin 500 TL olmasını istediklerini vurgulayan Doğan, fiili hizmet zammının olması, 3600 ek gösterge, performansın kaldırılması, emekliliğe yansıtılan bir ücretin temel ücretle verilmesi, sağlıkta şiddetin son bulması taleplerinin öne çıkan başlıklar olduğunu belirtti. Giyim kuşam yardımının ödenmesini, mesai saatlerinin yeniden düzenlenmesini, çalışanlar arasında adaletin sağlanmasını da istediklerini belirtti.

Sağlıkta şiddetin geldiği boyuta “Özellikle son 10 yıldır sağlıkta şiddet yüzde 60 arttı. Her gün acil servislerden şiddet haberleri geliyor. Bunun son bulması gerekiyor” sözleriyle dikkat çeken

Doğan, sağlık çalışanlarının ayrıca idareciler tarafından çok ciddi mobbinge maruz kaldıklarını vurguladı.

Kreş sorunu konusunda, “Sağlık Bakanlığı'na bağlı birimlerde kreşler kapatılıyor. Yeni yapılan hastanelerin bina sözleşmelerinde kreş yeri gösterilmiyor” diyen Doğan, sosyal tesislerdeki durumu ise şöyle özetledi: “Eskiden bakanlığa bağlı sosyal tesisler vardı. Çalışanların daha cüzi fiyatlarla tatil yapabiliyordu. Bunların yeniden açılmasını talep ediyoruz.”

“ÖNÜMÜZDEKİ YILLARDA İŞ GÜVENCEMİZ TAMAMEN RAFA KALDIRILACAK!”

‘Sağlıkta dönüşüm’ süreciyle birlikte sorunlarının arttığını dile getiren Doğan, iş güvencesi ve statü farklarına ilişkin şu bilgileri paylaştı:

“İş güvencemiz 2004-2005'ten bu yana ortadan kaldırılmaya başlandı. Şu anda sağlık işkolunda o kadar çok istihdam biçimi var ki; 4A, 4C, 4B, 4+2 seçim yatırımı olarak şimdi 4+2'ler 3+1 oldu. Taşeron zaten var.

Hastanelerde hizmet alımı yapıyor artık. Görüntüleme, yemekhane bazı yerlerde sterilizasyon hizmet alımıyla çalışıyor. Dolayısıyla iş güvencesi artık yok denecek kadar az. Yani 4A dediğimiz

kadrolu personel sayısı git gide azalıyor. Onun yerine her yıl KPSS ile eğer ‘güvenlik soruşturması’ndan geçebilirse 4 yıllık sözleşme, yıllık sözleşmelerle sağlık personeli alınıyor.

“Şu an büyük çoğunluk 3600 ek göstergeyi bekliyor. Kadrolular emekli olduktan sonra kadrolu diye bir şey kalmayacak. Biz buna dur diyemsek sendikalarla, çalışanlarla birlikte olup taleplerimizi gerçekten dile getirip bu haklarımızı alamazsak önümüzdeki yıllarda iş güvencemiz tamamen rafa kaldırılacak.”

“AYNI OKULLARDAN MEZUNUZ, AYNI İŞİ YAPIYORUZ AMA STATÜ FARKLI”

Doğan, aynı işi yapmalarına karşın sağlık çalışanlarının farklı isim ve koşullar altında istihdam edilmesine ilişkin sorunları hakkında ise şunları söyledi:

“Aynı işi yapan bir klinikte çalışan 4 hemşireyi düşünün. Bir tanesi 4A'lı kadrolu, bir tanesi 4C'li bir tanesi 4B'li diğeri de 4+2'li diyelim. Yani hepsinin farklı istihdam biçimleri var. Burada en şanslı olan göreceli kadrolu olanlar. 4+2'ler normal tayin isteyemiyor. 4 yıl olarak sonra kadroya geçiyor ve 2 yıl daha, toplam 6 yıl orada çalışmak zorunda.

Kadrolar dışındaki diğer istihdam bi-

çimindekilerin yeşil pasaport alma hakkı yok.

Aynı okullardan mezunuz aynı işi yapıyoruz ama statü farklılıkları var. Biz bu statü farklılıklarının giderilmesini istiyoruz. Bu da güvenceli iş oluyor. Onların da kadroya alınmasını, hepimizin tek çatı altında tek kadroyla istihdam edilmesini istiyoruz.”

“MEMUR SEN İKTİDARIN ARKA BAHÇESİ OLMANIN İMKANLARINI KULLANIYOR”

Doğan, AKP ile birlikte iyice palazlanan ve kamuda yetkili sendika durumuna gelen Memur Sen konfederasyonu ve ona bağlı Sağlık Sen sendikasının emekçilerin sorunlarına yaklaşımları ve TİS tutumları hakkında da şunları dile getirdi:

“Memur Sen'in bugüne kadar işyerlerinde yaptığı hiçbir açıklaması yok. Sadece iktidarın arka bahçesi olma imkanını kullanarak kağıt üzerinde üyelikler yapıyor. Sağlık işkolunda bugün hatırı sayılır bir yere gelmek istiyorsanız bunun altın anahtarı var; o da Sağlık Sen'e üye olmak. Sağlık Sen üyeleri masabaşı veya stresi daha az yerlerde görevlendiriyorlar.

Memur Sen bütün taleplerimizde aslında şu an mevcut koşullardan bir tık geri götürüyor.

3+2'yi seçim öncesi hükümet verdi ama iş güvencesini güvence altına alan bir adım atılmadı.

Gerçekten emekçileri, sağlık emekçilerinin haklarına sahip çıkan sendikaları marjinalleştirip, köşeye sıkıştırarak, dolayısıyla sahadan yok olmaları için '90'lı yıllarda hükümetin eliyle kurulmuş bir sendika."

Kendilerinin en ufak bir hak alma eylemine saldıran iktidarın bu sendikaları meşrulaştırmak için ise her şeyi yaptığını söyleyen Doğan, Erdoğan'ın İBB seçimleri sürecinde yaptığı "Arkanızda kapı gibi Memur-Sen camiası var" açıklaması ile yandaş sendikayı meşrulaştırmasını teşhir etti.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ 3600 EK GÖSTERGE, FİİLİ HİZMET ZAMMI, KREŞ İSTİYOR

Kurdukları sandıklarda sağlık emekçilerinin yazdığı sorun ve taleplerin sendika olarak dile getirdikleri taleplerden çok da farklı olmadığını belirten Doğan, sağlık emekçilerinin 3600 ek gösterge talebi ile birlikte 24 saat çalıştıkları için fiili hizmet zammı istediklerini söyledi.

Giyim kuşam yardımının yanı sıra işyerlerinde kreş olmasını istediklerini söyleyerek, çoğu işyerinde kreş olmadığını, olanların ise neredeyse dışarıdakilerle aynı ücreti istediğini belirtti.

Doğan, ayrıca İstanbul'da sağlık emekçilerinin indirimli akbil talebi olduğunu belirterek, "daha önce de başvuru yaptık sonuç alamadık, bu sene de başvurumuz olacak" dedi.

Sağlıkta şiddet sorununun çözülmesinin de emekçilerin önemli bir talebi olduğunu ve bu konuda caydırıcı yaptırımlar olmasının istendiğini söyleyen Doğan, çalışma koşulları nedeniyle sağlık emekçilerinin karşı karşıya kaldığı tükenmişlik sendromuna değinerek şöyle konuştu:

"Tükenmişlik sendromu, iş yoğunluğundan kaynaklanıyor. Sağlıkta şiddete doğru gidiyor. Bu sorunu ortadan kaldırmak için yeterli personel alınması, çalışma sürelerinin kısılması gerekir. Tükenmişlik aynı zamanda idarecilerin mobbingine de bağlı. Biz bir talep iletince idareciler tarafından cezalandırılıyoruz."

Doğan ayrıca emekçilerin idarecilerden liyakat ve eşitlik istediklerini de belirtti.

Dile getirdikleri bu talepler ışığında masaya oturulması gerektiğini söyleyen Doğan, son olarak şu çağırışı yaptı: "Bütün sağlık emekçilerinin gerçekten yaşadığı sorunlara sahip çıkmasını, kendi talepleri, gelecekleri, çocukları için mücadele etmelerini istiyoruz."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

"Migros'un bütün iştiraklerini eylem alanı ilan ettik!"

Migros'un Şekerpınar'daki deposunda çalışırken işten atılan DGD-Sen üyesi İnan Sarpkaya ve sendika başkanı Murat Bostancı ile söz konusu işyerindeki sendikalaşma sürecini, çalışma koşullarını ve geçmişten bugüne Migros yönetiminin işten atma saldırılarıyla devam ettirdiği sendika düşmanlığını konuştuk.

-Migros depoda çalışırken haksız bir şekilde işten atıldınız. İşten atılmanızın asıl nedeni nedir? Migros yöneticilerinin bu konudaki bahaneleri nelerdir?

İnan Sarpkaya: Migros depoda yaklaşık 2 sene çalıştım. Son iki ayda çeşitli haksızlıklara maruz kaldım. Bunu Müdüriyete iletim. Bundan sonra bölümde baskı daha da arttı. İşçiler olarak toplantı istedik. Beyaz yakalarla iki müdür yardımcısı ve taşeron firmanın müdürleri, vardiya amirleri ve bölüm sorumluları işçilerle toplandık.

Bu toplantıda söz alıp yapılanları dile getirdim. Marmara depo müdür yardımcısı Esat Gün üstüme yürüyüp tehditler savurdu. Daha sonra beni ofise çağırarak burada da tehditlerine devam etti.

Son olarak emniyete giderek bu şahsı şikayet ettim. Ertesi gün işe gittiğimde iş akdimin tek tarafı feshedildiğini söyleyip, beni işyerine almadılar.

- Migros depoda çalışma koşulları nasıl, işçiler ne gibi sorunlarla karşı karşıya kalıyorlar?

İnan Sarpkaya: İnsani çalışma şartları yok. Bozuk zeminlerde 500-1000 kilogramlık paletleri bozuk transpaletlerle

çektiriyorlar. İş hastalıkları hat safhada. Mobbing ayyuka çıkmış durumda.

- Sendikalaşma karşısında yöneticilerin, amirlerin tutumları nasıl? Ne gibi baskı ve zorluklarla karşılaştınız?

İnan Sarpkaya: Sendika onların korkulu rüyası. Zamanında sendikal hareketlerde görev alan yöneticilerden bazıları sermayenin uşaklığını yapıyorlar. Bölüm değişikliği, mesai ve prim keserek insanları korkutma ve yıldırma politikalarıyla baskı altına alıyorlar.

- Migros depoda çalışan işçilerin sürece bakışı nasıl. Onlara, diğer işçilere nasıl bir çağrı yapmak istersiniz?

İnan Sarpkaya: Çoğu üyelik yapıyor, herkes bir işin ucundan tutmaya çalışıyor. Sendikalaşacaklarına dair umutları yüksek.

- İşten atmaya karşı protesto gerçekleştirdiniz. Bundan sonra nasıl bir mücadele hattı izleyeceksiniz?

İnan Sarpkaya: Direniş kararımız kesin! Migros'un bütün iştiraklerini eylem alanı olarak ilan ettik. Mağazalar, depolar, genel müdürlük... Her yerde bizi beklesinler.

"MİGROS DEPODA 10 YILDIR İŞLEYİŞ AYNI"

- Migros depoda işten atma saldırısı sürüyor. DGD-Sen başkanı olarak siz de daha önce işten atıldınız. Buradaki süreç ve Migros yönetiminin sendika düşmanlığı konusunda neler söylemek istersiniz?

Murat Bostancı: Migros depoda 10 yıl önceki sürecin işleyişi aynı şekilde devam ediyordu. Mevcut baskılar, sömürü, emek hırsızlığı, güvencesizlik vb. gibi birçok sorun vardı. Dolayısıyla şu anki noktada Migros yönetimi, müdür yardımcısı, diğer yöneticiler, şefler mafyavari, çetevari hareketlerle, orada haklarını arayan işçileri tehdit ediyor, depo içerisindeki zor bölümlere sürüyorlar.

Bu süreç zarfında Migros depoda DGD Sen'e üye olan birçok işçi arkadaşımız işten atıldı. Direnişler eylemler oldu. Hukuki mücadelenin birçoğunu kazanmış olduk.

Tabi burada Migros yönetimi ve patron ile birlikte sarı sendika ile de mücadele ediyoruz.

İnan arkadaş en son atılan arkadaş. Atanamamış edebiyat öğretmeni, son 2 yıldır depoda çalışıyordu.

Migros mağazalarında sendika olmasına rağmen depolarda sendika yok. Taşeron uygulama Us-Grup ve MBM var. İsmi değişiyor ama taşeron değişmiyor.

Yoğun olunca işçi alıp, işler azalınca tekrar çıkarıyorlar. Kışın deponun birçok yeri sular altındaydı. İşçileri tehdit ederek çalıştırdılar.

Mücadelemiz devam edecek. Sadece Migros depoda değil, tüm depolarda, limanlarda, tersanelerde mücadelemiz devam edecek. İşçi sınıfı mücadelesini büyütme için işçi komiteleri, meclisleriyle örgütlenmeye devam ediyoruz.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Nesin ve Aybar'ın ardından...

Bir dönemin sol ay

Aziz Nesin ve Mehmet Ali Aybar, hayli ilerlemiş yaşları nedeniyle peş peşe yaşama veda ettiler. Biri uluslararası üne sahip mizah ustası büyük bir yazar, öteki tanınmış bir ilerici politikacı olan bu iki yaşlı insanın ölümü, haklı olarak toplumun çok farklı kesimlerinde geniş bir ilgiye konu oldu. Basın-yayın organları özellikle Aziz Nesin'in ölümüne geniş yer verdiler.

Dine karşı tutumu ve son yıllarda şeriatçı gericiliğe karşı inatçı mücadelesi nedeniyle gericilerin hedefi haline gelen ve bu arada Sivas Katliamı'nın tertipçisi devlet tarafından DGM kararıyla "kışkırtıcı" ilan edilen büyük yazar, ölümü vesilesiyle de hararetli tartışmalara konu oldu. Şeriatçılar ve faşistler doğal olarak ardından düzensiz bir kin kustular. Resmi devlet ve düzen çevreleri ise, bir yandan bir "sıkıntı"dan kurtulmuş olmanın rahatlığını duyarlarken, öte yandan medya aracılığıyla "dünyaca ünlü büyük Türk yazarı" övgüsü eşliğinde görülmemiş bir ikiyüzlülükle sahiplenmeye kalktılar. Sanki on yıllar boyunca baskı ve eziyete konu ettikleri, yıllarca hapislerde yatırdıkları, iki yıl önce Sivas'ta yakmaya kalktıkları, DGM kararıyla "kışkırtıcı" ilan ettikleri, ve nihayet aynı DGM'lerde yargılamaya hazırlandıkları Aziz Nesin değilmişçesine, daha cesedi bile soğumadan onu devlet ve düzen adına ehlileştirme operasyonu başlattılar. Ruhsuz ve duygusuz sermaye medyası, ünlü yazarın ölümünü, özel yaşamından cenaze töreni istememesine kadar bir dizi "malzeme" kullanarak magazin bir "olay"a çevirirken, çalışma odasında Che'nin yanı sıra Atatürk'ün resminin de bulunmasını kamuoyuna sevinçle duyurmayı da ihmal etmedi.

Mehmet Ali Aybar ise, yıllardır aktif politik yaşamın dışında bulunması, rejim için herhangi bir "sıkıntı" yaratmaması ve herhalde Aziz Nesin kadar "renkli" bir kişiliğe sahip olmamasından dolayı olmalı, herhangi bir tartışmaya konu olmadı. Düzen "güleryüzlü sosyalizm" in temsilcisi "ılımlı ve uygar" Aybar'ı rahmetle andı. Cenaze törenine başbakan yardımcısı ile bazı bakanlar bizzat katıldılar. Türkiye'nin en büyük ve en eski tekelci gruplarından Koç ve Eczacıbaşı, cenaze törenine çe-

lenk gönderdiler.

Türkiye'nin reformist solu, koro halinde ve tereddütsüz olarak, Türkiye sosyalizminin iki önemli şahsiyetini kaybettiğini söyleyip yazdılar. Gelecek kuşakların onların sosyalizm mücadelesine yaptıkları önemli katkıya sahip çıkacaklarını vurguladılar. Siyasal istismarda müstesna bir yeteneği olan şoven-kemalist Aydınlik grubu, ölümünü vesile ederek Aziz Nesin'in ününü ve ilerici kitlelerin büyük yazara duyduğu derin sempatiyi kendi kemalist-milliyetçi gericisi çizgisine taze kan olarak kullanmada her zamanki maharetini göstermekten geri durmadı.

***

Aziz Nesin yazarlık yaşamına geçtiği savaş sonrası yıllardan itibaren kendini bir sosyalist olarak tanımladı ve ölene kadar da bu iddiasını hep korudu. M. Ali Aybar ise, yaklaşık aynı yıllarda giriştiği aktif siyasal yaşamını, '60'lı yıllarda TİP Genel Başkanı ve "Türkiye'ye özgü sosyalizm" ya da "güleryüzlü sosyalizm" in temsilcisi olarak sürdürdü. Aybar da ölene kadar kendini hep "sosyalist" kabul etti. Dahası sıradan kitleler de bu iki ilerici insanı hep böyle gördüler, böyle algıladılar. Bu algılamının gerisinde kuşkusuz Türkiye sosyalizminin ve işçi sınıfının hareketinin kendine özgü tarihi vardır.

Sorun elbette gerek Aziz Nesin gerekse M. Ali Aybar'ın kendilerini sosyalist olarak tanımlarlarken samimi olup olmadıkları değildir. Bu samimiyeti tartışmanın bir anlamı yoktur. Zira ideolojik-politik kimlik duygusal eğilimlerle değil fakat nesnel-bilimsel ölçütlerle belirlenir. Bu açıdan bakıldığında ise ne Nesin'in ve ne de Aybar'ın, Marx ve Lenin'in temsil ettiği bilimsel sosyalizmle ve işçi sınıfı devrimciliğiyle herhangi bir ilgileri yoktur.

Bilimsel ölçütlerle bakıldığında, Nesin ve Aybar, Türkiye'nin baskıcı rejimine tepki duyan, demokrasi isteyen ve ezilen halk kitlelerinin sorunlarına ve istemlerine yakınlık duyan birer ilerici-demokrat aydın idiler yalnızca. Onların sosyalizmi, baskı ve sömür düzeninin aşırılıklarına karşıtlık ve çalışan sınıfların davasına yakınlık duymak temeli üzerinde, ilerici bir popülizmden ya da daha açık biçimde söylenirse, düzen sınırlarını politik ve

toplumsal yönden aşamayan bir tür burjuva sosyalizminden öte bir şey değildir. Düzene ve devlete cepheden bir tutumları ve yeni bir düzen için devrimci bir perspektifleri hiçbir zaman olmadı. Onlar Cumhuriyet tarihinde örnekleri hayli çok olan ve '60'lı yıllardaki büyük toplumsal hareketliliğin de etkisiyle önemli bir kitle oluşturan ilerici düzen muhalifleri idiler. Fakat Türkiye'nin kendine özgü koşullarında bu konumda olanlar kendilerini uzun yıllar boyunca hep sosyalist sandılar. Aşırı gericisi Türk burjuvazisi de gerçekten devrimci akımlar sahneye çıkana kadar böylelerini hep "azılı komünist"ler sınıfından saydı.

***

Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmini ezdiği bir dönemin ardından ve dünyada yine Sovyetler Birliği öncülüğünde dünya gericiliğine ve emperyalist savaş kışkırtıcılığına karşı "demokrasi ve barış" rüzgarlarının estiği bir sırada, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yetenekli birçok sanatçı ve aydın, sosyalizm davasına ve halk kitlelerinin acılarına yakınlık duydular ve bunu edebi ve siyasal faaliyetlerine yansıttılar. (Türkiye'ye özgü bir faktör olarak, Ekim Devrimi'nin sıcaklığı içinde kendi komünist kimliğini ve kişiliğini oluşturmuş Nazım Hikmet'in güçlü sanatçı kişiliği ve büyük direnci de '40'lı yılların aydınlarının ilerici tercihlerinde önemli bir rol oynamıştır.) Bununla birlikte sosyalizmin dünya ölçüsündeki gücü ve itibarının ürünü olan bu tutumda, net bir ideolojik tercih ve ideolojik şekillenmeden çok bir politik etki sözkonusudur. Bu sanatçı ve aydınların çok sığ ve sınırlı olan politik etkinliklerinin esası demokrasi istemi ve mücadelesinden ibaret kalmıştır. Dahası onlar bu mücadeleyi marksist ya da sosyalist oldukları için vermemişler, tersine bu mücadeleyi verdikleri için sosyalizme yakınlık duymuş ya da kendilerini sosyalist zannetmişlerdir.

'40'lı yılların bu aydınlar kuşağının en temel yanılgısı, devrimci olunmadan sosyalist olunabileceğini sanmaları olmuştur. Aydın ve sanatçılar içinde bunun tek gerçek istisnası Nazım Hikmet'tir. O ise bunu Ekim Devrimi'nin havasını sıcaklığına solmuş olmasına borçludur.

Oysa "acılı kuşak" olarak da adlandırılan '40 kuşağı aydınları, toplumsal bir devrimin değil, fakat dünya ölçüsünde faşizme ve savaşa karşı demokrasi ve barış mücadelesinin ürünüydüler. O günün Türkiye'sinde ise onları daha ileri mevzilere çekecek ne ciddi bir devrimci sosyalist akım ve ne de militan bir sınıf ve kitle hareketi vardı.

Aynı zamanda onlar, marksist-leninist olunmadan tutarlı bir demokrasi mücadelesi verilemeyeceğini de göremediler. Bu nedenle onların verdiği demokrasi mücadelesi de büyük ölçüde düzen içi politik çekişme ve kutuplaşmaların etkisinden kurtulamadı. Aybar '40'lı yıllarda Demokrat Parti'den milletvekili aday olmada bir sakınca görmedi. Aziz Nesin de içinde kendini sosyalist sayan ilerici aydınların tamamı, '50'li yıllarda DP iktidarına karşı "İsmet Paşa muhalefeti"nin yürüncesinde kaldılar.

Özetle bu insanlar gerçekte sosyalist ve dolayısıyla devrimci değil, fakat ilerici-demokrat ve dolayısıyla reformist idiler.

***

Bu kimlik çarpıklığının oluşmasında ve uzun yıllar için kalıcılaşmasında, TKP'nin ideolojik konumu ve politik çizgisinin de çok önemli bir payı var. İşçi sınıfı ve Marksizm-Leninizmi temsil etmek iddiasındaki TKP, gerçekte ideolojik-politik bakımdan Kemalizm'den güçlü bir biçimde etkilenmiş sosyal-reformist bir partiydi. Düzene karşı devrim mücadelesi değil, gericiliğe karşı demokrasi mücadelesi yürütüyor, bu mücadeledeki ufku kurulu düzeni demokratlaştırmanın ötesine geçmiyordu. TKP'nin ideolojik kimliği ve

Aydın kuşağı üzerine

H. Fırat

***

Alt sınıfların '60'lı yıllarda patlak veren ve son otuz yıla yayılan büyük toplumsal-siyasal hareketliliği, bu hareketliliğin beslediği devrimci mücadeleler ve akımlar gerçeği, Türk burjuvazisi için de paha biçilmez bir siyasal eğitim vesilesi oldu. İlk yirmi yılın Kürt isyanları dışında Cumhuriyet tarihinin ilk kırk yıllık döneminde herhangi bir ciddi toplumsal-siyasal sorun ya da muhalefetle karşılaşmayan Türk burjuvazisi, buna rağmen en küçük bir ilerici çabayı bile "komünistlik"le damgaladı ve anında ezmeye çalıştı. Bu aşırı gerici baskı politikasından kuşkusuz Aziz Nesin ile M. Ali Aybar da paylarına düşeni fazlasıyla aldılar. İkisi de '40'lı yıllarda Türk burjuvazisi için iki "azılı komünist" idiler ve buna uygun bir muamele gördüler. Özellikle Aziz Nesin defalarca yargılandı, tutuklandı, hapisler yattı ve sürgünlere gönderildi.

Fakat ne zaman ki, Türkiye'de toplumsal muhalefet kitlesel bir karakter kazandı ve devrimci akımların etkisi altına girdi, işte o andan itibaren Türk burjuvazisi de solculuk türleri arasında ayırım yapma ihtiyacı duydu. Toplumsal bozuklukları teşhir etmekte kalmayan, fakat bunu kurulu düzene ve devlete cepheden mücadeleyle birleştiren devrimcilik ile, düzene karşı tutumunu düzen sınırlarını aşmayan bir ilerici muhalefetle sınırlayan solculuk türü arasında ayırım yapmak yoluna gitti. İlkini "azılı komünistler" ya da "teröristler" olarak sınıflarken, ikincisine "ılımlı" ve "uygar" sosyalistler payesi verdi. Bu, bu ikinci kategoridekilerin özellikle askeri rejim dönemlerinde baskıdan nasiplenmelerini engellemedi, fakat ilk kategoridekilerin karşı karşıya kaldığı sınırsız baskı ve şiddetin de dışında tuttu.

***

'40'lı yıllardaki "demokrat" kimliği bir yana bırakılırsa, Mehmet Ali Aybar'ın sosyalizm adına açık bir politik kimlikle ortaya çıktığı yıllar tam da bu '60'lı yıllar oldu. Aybar, yıllarca TİP Genel Başkanı sıfatıyla, parlamenter yolun ve Türkiye'ye özgü "güleryüzlü sosyalizm" in temsilcisi ve sosyal-reformizmin en ön plandaki lideri oldu. Bu tarihsel evrede Aybar, bir

orta sınıf aydını ve politikacısı olarak ikili bir rol oynadı.

Bir yandan, ilerici kimliği ile kurulu düzenin aşırılıklarına ve çarpıklıklarına karşı mücadele etti. Siyasal baskılara karşı çıktı. Egemen sınıfların emperyalist dünya ile ilişkilerindeki kaba uşaklık çizgisini teşhir etti. Ve kuşkusuz, bu mücadelenin öteki yüzünde, halk kitlelerinin ilerici-demokratik istemlerine sahip çıktı ve Türkiye'nin bağımsızlığını savundu.

Fakat öte yandan ise, toplumsal muhalefetin devrimcileştirilmesi ve düzenin temellerine yöneltilmesi perspektifi ve çabası bir yana, onun yasal sınırları ve parlamenter çerçeveyi aşan nispeten daha radikal biçimlere oturmasına karşı bile, bir orta sınıf mensubu olmanın kararlılığıyla aktif bir mücadele yürüttü. Bununla da kalmadı, ideolojik planda kaba bir devrim düşmanlığı ile özünde inceltilmiş bir anti-komünizm demek olan Leninizm düşmanlığı çizgisini izledi. '60'lı yılların ikinci yarısında ve ömrünün geriye kalan sonraki döneminde, bu onun belirgin biçimde öne çıkan kimliği oldu.

Dolayısıyla bugün kurulu düzenin onu rahmetle anması, Kürt halkı kırımından geçirilirken ve devrimcilerin katledilmesi gündelik bir sıradan olay olarak sürerken, Koçlar'ın, Eczacıbaşılar'ın onun cenaze törenine çelenk göndermesi, özel savaş hükümetinin ikinci adamının cenaze törenine bizzat katılması -tüm bunlar son derece mantıklı ve anlaşılır tutumlardır, Aybar'ın kişiliğine ve düzen karşındaki konumuna ışık tutmaktadırlar.

Bununla birlikte, geçmişin en zor ve toplumsal muhalefetin en cılız olduğu yıllarda ilerici bir konumda yer almış, çalışan yığınlara samimi bir yakınlık duymuş, TİP'in '60'lardaki politik faaliyetinde birinci derecede rol oynamış M. Ali Aybar'ın ilerici kimliği mücadele mirasımızın bir parçasıdır. Komünistler onu değerlendirirken, ilerici aydın kimliği ile devrimci toplumsal gelişme dönemindeki reformist konumunu ve faaliyetini birbirinden ayırarak ele alacaklardır.

Aziz Nesin ideolojik açıdan özünde Aybar'ın çizgisinin çok dışında değildir. Fakat Aybar gibi bir politik lider değil,

fakat bireysel politik etkinlikleri olan bir yazar olarak, Aybar'ın düştüğü geri çizgiye düşmedi. Dahası, asıl etkinliği olan yazarlık yaşamında hep büyük bir ustalıkla düzenin bozukluklarını ve kötülüklerini teşhir etti. Egemen sınıf ve onun temsilcilerini aşağıladı ve acımasızca hicvetti. Yoksul ve ezilmiş halk tabakalarının yaşamını, sorunlarını ve acılarını ortaya koydu. Halkın ilerici-demokratik geleneklerine ve değerlerine sahip çıktı, onları yüceltti. Bu nedenle, düzeni devrimci açıdan eleştiren ve aşan bir ideolojik perspektife oturmaya da, Aziz Nesin'in edebi mirası işçi sınıfı ve emekçilere aittir, bugün olduğu gibi gelecekte de onlar tarafından tereddütsüz sahiplenilecektir.

Aziz Nesin'in 12 Eylül dönemindeki sembolik çıkışları, son yıllarda şeriatçı gericiğe karşı inatçı mücadelesi, bu çerçevede resmi kamuoyu ile bozuşması, Türkiye'nin 12 Eylül sonrası ölü aydın toprağında anlamı olan davranışlardı. Fakat bu aynı dönemde toplumun gündemine oturan ve en önemli mesele haline gelen Kürt sorunu karşısındaki titrek ve tutarsız konumu, onun kemalist ideolojinin derin etkisi altında şekillenmiş politik kimliği hakkında açık bir fikir vermektedir. Dinsel gericiğe karşı demokrasi ve laiklik bayrağı yükselten Aziz Nesin, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin en temel unsurlarından biri olan Kürt halkının meşru siyasal haklarına, kendi kaderini tayin hakkı sorununa sahip çıkamamış, soruna ancak kültürel kimlik sınırları içinde yaklaşabilmiştir.

Yine de, tüm zayıflık ve tutarsızlıklarına rağmen, Aziz Nesin kendi yaşam çizgisinde düzenle hiçbir zaman barışık olmamış, alt sınıfların sorunlarına ve mücadelelerine hep samimi bir yakınlık duymuştur. Bu politik kimliği ile de o düzenin değil, fakat işçi sınıfının ve emekçilerin toplumsal-siyasal muhalefetlerinin bir parçasıdır ve onlara aittir.

(*Kızıl Bayrak*, Sayı: 25, 7-21 Temmuz 1995)

Not: İlk yayınlandığında yalnızca "Nesin ve Aybar'ın ardından..." başlığı taşıyan metne yeni ana başlık buradaki yeniden yayın vesilesiyle konulmuştur... / *Kızıl Bayrak*

politik platformu ile '40'lı yılların ilerici-demokrat aydınlar kuşağının konumu ve tutumu arasında yakın bir ilişki vardır.

'40'lı ve '50'li yıllarda gericiğe karşı demokrasi mücadelesi ve halkın sorunlarına yakınlık üzerinden oluşan ilerici-aydın kimliği, '60'lı yıllarda bu kez emperyalizme karşı yine temelde kurulu kapitalist düzeni aşamayan bir yurtseverlik ve bunun ifadesi bir bağımsızlık isteminden beslendi. Özellikle YÖN çıkışıyla birlikte, orta sınıf aydınları sosyalizm iddiası ile cilalanmış bir kemalist-milliyetçi rüzgar estirdiler. Bu, "sosyalist" aydınlardaki ideolojik kimlik çarpıklığını iyice derinleştirdi. "İkinci milli kurtuluşçuluk" adı altında, sol üzerindeki kemalist ideolojik hegemonya yeni ve taze bir kuvvet kazandı.

Bu böyle olmakla birlikte, '60'lı yıllarda, Cumhuriyet tarihinin bu ilk büyük sosyal hareketlilik döneminde, işçi sınıfı ve emekçi katmanlar nihayet ciddi bir güç olarak mücadele ve eylem sahnesine çıktılar. Bu, devrimci çıkışların şekilleneceği zemini olgunlaştırdı ve sol hareketi, düzene karşı bir devrimci çıkış ile düzen sınırlarını aşamayan bir sözde sosyalizm anlayışı temeli üzerinde, bir iç ayrışmaya zorladı. 12 Mart rejiminin yıldırıcı etkisi ve sermayenin sistemli satın alma çabalarının bir sonucu olarak '60'ların solcu ve sosyalist geçinen aydınlarının önemli bir bölümü düzene yamandı ve sermayenin hizmetine girdi. Sosyalizm iddiasını sürdüren aydınların büyük çoğunluğu ise sözünü ettiğimiz iç ayrışmada, sosyalizm adına revizyonist akımları desteklediler ve böylece sosyal-reformizmden yana saf tutmuş oldular.

G20'deki gelecek tasviri ya da kapitalizmin acizliği!

Yeni bir G20 zirvesi daha geride kaldı. Bir yanı tiyatro sahnesi olan zirveden yansıyanlar ise tek başına emperyalist-kapitalist sistemin bataklıktaki dibe yaklaştığına ayna tuttu. Zira ele alınan başlıklardan zirve vesilesiyle görüşmele- re, basın açıklamalarından 43 maddelik sonuç bildirgesine kadar her an ve detay- dan sistemin pisliği akıyor.

G20 zirvesi daha başlamadan Brezilya'nın faşist devlet başkanı Bolsana- ro'nun uçağından 39 kilo kokain çıkması, burjuva devlet temsilcilerinin pislikleri- nin su üstündeki görünen kısmıydı. Bu bir subayın sorumluluğu ve zirvenin en masum suçu olabilir. Basına bolca yansı- tılan İspanya'daki bu operasyona karşılık, zirvede sermaye devletleri temsilcileri- nin kapalı kapılar ardında neler konu- ştukları açıklanmıyor. Oysa o masalarda dünya halkları ve işçi sınıfına karşı suçlar planlandı ve uygulanmasına başlandı, ki her birinin kokain pisliğini katbekat aşan türden olduğuna kuşku yok.

Kapitalizmin yaşadığı açmazın, "dün- yanın en gelişmiş" 20 ülkesi ve bunlara hizmet etmek adına seferber edilmiş bü- rokratlarla akademi tarafından konu- şulacak olması, baştan sonucu belli bir gi- rişimdir. Zirve vesilesiyle ortaya konanlar tabloyu netleştiriyor. Geçtiğimiz yıldan devralınan ve artık sabit madde olmayı garantileyen sorunlardan biri iklim de- ğişikliğidir. Sorun burjuvazinin kâr hırsının dolaysız sonucu olduğu ölçüde çözüm- sülüğü de devam etmektedir. Sözde yaşanabilir dünya argümanını tartışanlar, geçtiğimiz yılki zirvede ABD'nin "Paris İklim Anlaşması'nın aynen uygulanması" maddesine katılmadığını açıklayan tek ülke olmasını yutuyor. Sonra küresel ısın- ma karşıtı konferanslarla zirvede çözüm arandığı iddia ediliyor. Samimiyetten uzak burjuvazinin tek yaptığı sahte mas- keler ardından düzenini sürdürmektir. Kapitalizmin zirvesi, iklim değişikliği so- rununu ancak bireylerin eğitimi veya geri dönüşüm mantığı üzerinden ele alabilir.

Yine "Kadının Güçlendirilmesi" temalı özel oturumla başlayıp "Eşitsizlikleri Gi- dermek – Kapsayıcı ve Sürdürülebilir Bir Dünya Oluşturmak", "İklim Değişikliği – Çevre ve Enerji" gibi başlıklardan oluşan program dolu gözükse de her bir başlık için aynı cümleler kurulabilir. Ama bu başlıkları görenlerin ilk sorması gereken,

Bugün emperyalist kapitalist merkezleri rahatsız eden ancak kurulu düzene tepkiden öteye geçemeyen basınç noktaları, yarın alternatif arayışlarını sosyalist bir harekete yönelttiğinde, G20'nin gerçek yüzü daha net görülecektir. Tüm gelişmiş teknolojiye rağmen sistem çözüm üretmiyor.

üretilen çözümün ne olduğudur? Sonuç olarak sistem içi çözümsüzlüğü bir yana, bizzat bu sistemin yarattığı sorunlara çö- zümler, en iyi halde dahi ancak öteleyen ya da salt görüntüyü kurtaran dar sınırdaki öneriler olarak tartışıldı.

ABD emperyalizminin Çin ve diğer ülkelerin ticari alanlarına açtığı vergi sa- vaşına G20 bildirisinde yer verilmezken, elektronik ticaretin ve internetin ortaya çıkardığı acil zorluklara karşı daha fazla çalışılmaya ihtiyaç olduğu gibi güzel ge- lecek mesajları ve saçma çözüm önerileri dağıtıldı. "Özgür, adil, ayrımcı olmayan, şeffaf, öngörülebilir ve istikrarlı bir tica- ret ve yatırım ortamı oluşturmak ve pa- zarlarımızı açık tutmak için çabalıyoruz" denirken, ikili görüşmelerin neredeyse hepsinde söz konusu ticaret savaşları, Amerika'nın ticaret yaptırımları ve vergi savaşları vardı.

Emperyalist liderler, sonuç bildiri- sinde, "ticaret ve yatırımlar konusunda, pazarları açık tutacaklarını ve Dünya Ticaret Örgütü'nün gerekli olan reform- larını destekleyeceklerini" ifade ederek, neoliberal düzenin sürdürülmesi üzerine mesaj verirken, kendi aralarında yeni bı- çak bileylemelerin de yansımaları vardı.

G20 zirvelerinin önemli bir boyutunu

oluşturan ikili iş birliği turları bu yıl özel- likle dikkat çekiciydi. Suriye savaşından ABD ve bir dizi ülke arasındaki gerilime dair birçok ortaklaşma ve saflaşma gö- rüşmeleri gerçekleştirildi. Bunlardan en önemlilerinden biri de Mısır Cumhur- başkanı Abdulfettah El Sisi ve Suudi Ve- liaht Prens Muhammed Bin Salman'ın görüşmesi idi. Ortadoğu'da Amerikancı uşakların Suriye'ye yönelik tutumlarına Mısır'ın ortaklığı üzerinden bir görüşme mesajı verilmesi, bölgede yeni aktörlerle saldırganlığın sürdürülmesi gibi etkileri yansıtıyordu. ABD emperyalizmine hiz- met eden iki ülkenin temsilcileri İran'a yönelik tehditlere de uyumlu olduklarını bu toplantı aracılığıyla sergilediler.

G20 zirvesine ilişkin her başlık tek tek ayrı bir teşhir konusu olabilecek ka- dar kapsamlı mesajlar taşısa da zirvenin özeti, sistemin açmazları ve burjuvazinin kurduğu gelecek tasvirinin artık makyaj bile kaldıramadığının tescillenmesidir. Döne döne dünyayı sürdürülebilir kılmak, barış içinde yaşamı sunmak, kadı- nı güçlendirmek gibi sözcük öbekleriyle süsleseler de sistem çoktan iflas bayrağı- nı çekmiş bulunuyor. Ve bu noktada tüm makyajları ancak geleceği kurtarma umuduna yöneliktir.

Emperyalistlerin liberalizm savunu- su, sunduğu refah ve toplumsal eşitlik gibi dayanaktan yoksun çabalar ellerin- de kalıyor. AB Konseyi Başkanı Donald Tusk, zirve öncesi, "Her kim liberalizmin hükümsüz hale geldiğini iddia ediyorsa aslında özgürlüklerin, hukukun üstün- lüğünün ve insan haklarının hükümsüz hale geldiğini söylüyor demektir" diye- rek, 'bundan sonrası tufan' argümanına sarılıyor. Kendi sistemini savunmak için karşıtının kötü olduğunu iddia edebil- mekten başka bir cümle kuramıyorlar. Sosyalizmin eşit ve özgür dünya gelece- ğinin tek gerçek dayanağı olduğu, "en güçlü" denen mevcut sistemin taşıyıcıları tarafından bir kez daha kanıtlanıyor. On- lar çöküşün yavaşlatılmasını tartışmak, kıyameti geciktirmek üzerine çalışıyor. Bizse proletaryanın sunacağı gerçek kur- tuluşun tüm dünyanın tahribatının çaresi olduğunu biliyoruz.

İŞBİRLİKÇİ UŞAK ERDOĞAN'A ABD DERSİ

G20 zirvesi üzerinden Türkiye'nin iş- birlikçi sermaye hükümetinin yaptıkları da Türkiyeli devrimciler için önemli me- sajlar içeriyordu. İşçi ve emekçiler kar- şısında sözde güçlü devlet hikayesiyle

ABD'ye kafa tuttıklarını iddia edenler, Trump karşısında tam tekmil hazırol-da aşağılama cümlelerini dinlediler. Trump'ın bunlarla iş yapmak kolay diyerek istediğini aldığını ifade eden mesajı gayet açıkken, hala "Trump bizim tutumumuzu kabul etti" diyebilmek ikiyüzlülükte tüm sınırların aşılmasından başka bir şey değildir.

İşbirlikçilik ve uşaklık adına hizmette kusur etmeyen Erdoğan kabinesinin Trump'a yeni tavizler verdiği, diğer açıklamalarla daha iyi görülüyor. Trump, "Ticaretimizi dört katına çıkarmayı hedefliyoruz. Türkiye'nin çok iyi üretimi ve ürünleri var. İlişkilerimiz askeri alanda da geliyor. Aynı zamanda bizden çok miktarda askeri alım yapılmasını bekliyoruz" diyerek, yeni anlaşmalara işaret etti. Keza Türk devletinin sözde kendi egemenlik kararı denen S-400 konusunda asıl pazarlığın Rusya ve ABD arasında yapıldığı, karşılıklı kozlarla bir karar alındığı ortadaydı. Erdoğan, "ben o konuda bir şey diyemem" diyebildi sadece.

ABD'nin daha önce de işbirlikçi uşaklarını aşağılama mesajları vermesi bilindik bir yöntemdir. Geçmişte Türk sermaye devleti için beyzbol sopalı fotoğraf servis edilirken, şimdi işler basın önünde aşağılamaya vardırıldı. ABD böylece uşaklarına "had bildirirken" gerçek bağımsız duruşun ancak bu sistemden bağlarını koparan sosyalistlerle gelebileceği de bir kez daha görüldü.

G20 zirvesi bu yanıyla da genel olarak da sistemin acizliği, dayandığı sınırlar ve açmazlar üzerinden, tek alternatifin devrim olduğunu gösterdi. Sosyalizmin yakıcı bir ihtiyaç haline gelmesi, kapitalizmin her adımında daha da güçlü hissediliyor. Kapitalist temsilcilerin her savunma açıklamaları ibret belgesine dönüşüyor. Kapitalizmin, dünyayı yaşanabilir kılmak bir yana, tarihsel ve toplumsal gelişmelere rağmen yok ettiği inkar edilemiyor. Sarı Yekekliler ve Fridays For Future hareketinin basıncı altında zirveye gelen emperyalist liderler, yeni bir imaj yenilenmesi adına çabaları. Lakin sunabilecekleri bir vaatleri dahi kalmadığı içindir ki zirveleri de tiyatro sahnesinden öteye bir anlam taşıyor. Bugün emperyalist kapitalist merkezleri rahatsız eden ancak kurulu düzene tepkiden öteye geçemeyen basınç noktaları, yarın alternatif arayışlarını sosyalist bir harekete yönelttiğinde, G20'nin gerçek yüzü daha net görülecektir. Tüm gelişmiş teknolojiye rağmen sistem çözüm üretmiyor. Ancak burjuvaziye hizmet etmeyecek bir geleceğin işçi sınıfı ve ezilen halklar tarafından tasviri bizi buradan çıkarabilir. Ancak G20'nin yerini Sosyalist 20'ler alırsa dünya ve toplumlar için barıştan söz edilebilir.

Emekçiler Köln/Bonn BİR-KAR pikniğinde buluştu

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR), Köln/Bonn ve çevresindeki taraftarlarla bir piknik düzenledi. Uzun bir dönemin ardından ilk defa düzenlenen pikniğe 60 civarında işçi, emekçi ve gençle ailelerin çocukları katıldı.

Öğlen saatlerinde buluşan emekçiler, gruplar halinde sohbetler ettiler. Ardından piknik alanında kolektif hazırlanan yemeklerle katılımcıların beraberlerinde getirdikleri yiyecekler birleştirilerek öğlen yemeği yendi.

Yemekten sonra pikniğin düzenleniş amacına dair bilgilendirici açıklama yapıldı. Açıklamanın ardından BİR-KAR adına kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada kapitalist/emperyalist sistemin derinleşen krizi, bunun yansıması olarak ırkçılığın, göçmen düşmanlığının sistem tarafından körüklenmesi, çatışmaların-savaşların yaygınlaştırılması, kapitalizmin yaşam alanlarını tahrip etmesi, ekolojik dengenin bozulması vb.

konulara vurgu yapıldı.

Bütün bu sorunların kaynağı olan sistemin insanlık için bir seçenek olmayacağı vurgulandığı konuşmada, "kapitalizmin cenneti" kabul edilen Avrupa'da çocukların-gençlerin iklim sorunları için aylardır direndikleri belirtildi. Sitemin her gün yeniden ürettiği yıkıcı sorunlara karşı işçi sınıfıyla emekçilerin etkili bir mücadele verebilmeleri için örgütlülüğün önemine dikkat çekildi. Bu bağlamda pikniğe katılan emekçilere örgütlü mücadeleye katılma ya da destek verme çağrısı yapıldı.

İlgiyle dinlenen konuşmanın ardından Kemal Özer'in 10. ölüm yıldönümü ile Sivas Katliamı'nın 26. yıldönümü için bir sunum gerçekleştirildi.

Sunumda Kemal Özer'in şair-yazar kimliğinin yanı sıra bir eylem insanı olduğu, şiirlerini eylem alanlarında okuduğu vurgulandı. Kemal Özer'in işçi sınıfının, emekçilerin, yeni bir dünya kurma mücadelesinin safında yer aldığı, bu

sağlam duruşu yaşamının sonuna kadar devam ettirdiği belirtildi.

Sunum, Kemal Özer'in Sivas Katliamı'na dair yazdığı *Temmuz İçin Yaralı Semah* kitabından seçilen dizeler eşliğinde tamamlandı. Sunum, hem Kemal Özer hem Sivas Katliamı'nda yitirdiklerimiz saygıyla anılarak ve sınıfsız, sömürsüz, zulümsüz bir dünya kuruma mücadelesinin devam ettiği vurgulanarak bitirildi.

Dikkatle dinlenen sunumun ardından bir katılımcı Vedat Türkali'nin İstanbul şiiri ve Suruç Katliamı'yla ilgili kendi yazdığı şiiri okudu. Beğeniyle dinlenen şiirlerin ardından bağlama eşliğinde türküler söylendi.

Programın sonunda RJ'den (Avrupa Devrimci Gençlik Birliği) bir genç Temmuz ayı sonunda düzenleyecekleri kampa ve Wuppertal'da gerçekleştirilecek Friedrich Engels anmasına katılım çağrısı yaptı, etkinliklerle ilgili bildiri dağıttı.

Birçok emekçi pikniğe katılmaktan duyduğu memnuniyeti dile getirdi.

Almanya'da metal işçilerinin "adil dönüşüm" mitingi

Almanya Berlin'de metal işçileri 29 Haziran'da, IG Metall sendikası çağrısıyla bir miting yaptı. Teknolojik dönüşüm bahanesiyle metal işçilerini uğradığı hak gaspları ve işten atma saldırılarına karşı mitingin temel sloganı "Adil dönüşüm!" oldu.

Yaklaşık iki ay boyunca hazırlıkla-

rı yapılan mitinge binlerce metal işçisi katıldı. Mitinge katılan metal işçilerinin azımsanmayacak bir çoğunluğunu genç işçiler oluşturuyordu.

Mitingde 35 saatlik haftalık çalışma süresinin ülkenin her yerinde aynı olması talep edilirken, iklim sorunlarına ve dayanışmaya dikkat çekildi.

Almanya'daki MİT faaliyetleri

D. Meriç

Alman parlamentosunda gurubu bulunan Die Linke (Sol Parti) ile FDP (Hür Demokratlar) milletvekilleri, Türk Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) Almanya'daki faaliyetleri hakkında, cevaplama için hükümete bir soru önergesi sundular. Soru önergesine Alman hükümetinin vermiş olduğu yanıt, MİT'in uzun yıllardır başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesinde yürütmekte olduğu yasadışı faaliyetlerin basına yansımalarına vesile oldu.

Stuttgarter Nachrichten gazetesinin söz konusu cevaba dayandırdığı rakamlara göre, Almanya'da casusluk faaliyetlerine ilişkin yürütülen her dört soruşturmadan biri MİT ile bağlantılıdır. Sol Parti'nin bir diğer soru önergesi yine MİT adına çalışanlarla ilgili yürütülen yasal işlemler hakkındaydı. Bu önerge üzerine, Alman Federal Başsavcılığı, son iki yıl içerisinde MİT'e bağlı olarak casusluk yapıldığı iddiasıyla 19 soruşturma açılmış olduğunu açıkladı. Almanya'nın iç istihbarat biriminin başkanı Hans Georg Maassen ise MİT'in Almanya'daki faaliyetlerine ilişkin gelişmeleri, "Bu istihbarat faaliyetleri sebebiyle bazı kişilerin Almanya'da tutuklanıp yargılanması boyutlarına gelmiş olması endişe vericidir" sözleriyle dile getiriyor.

Gazetenin bu açıklamaları üzerine, Sol Parti Meclis Gurup Başkanı Sevim Dağdelen, halihazırda süren soruşturmalara ilişkin olarak, bunların "buz dağının sadece görünen kısmı" olduğunu söylüyor. Dağdelen ayrıca, "Türkiye'nin NATO üyesi olması sebebiyle çoğu vaka da soruşturma yoluna gidilmediğini" belirterek, "Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan adına Almanya'da faaliyet gösteren casus ağının derhal engellenmesi" gerektiğini ifade ediyor. *Stuttgarter Nachrichten* gazetesi, istihbarat uzmanlarının tahminlerine dayandırarak verdiği haberinin devamında ise Almanya'da MİT adına faaliyet gösterenlerin yaklaşık olarak 6 bin civarında olduğunu yazıyor.

Sermaye devleti adına yıllardır her türlü yasadışı faaliyet yürüten MİT adlı cinayet örgütünün, özellikle AKP'nin iktidarı döneminde yurtdışındaki çalışmaları katlanarak artmıştır. Bu çalışmalar, dümenini AKP iktidarının tuttuğu sermaye devletinin yurtdışında finanse edip örgütlediği çete kurumları eliyle

sürdürülüyor. Bu gerçek, basın kuruluşları ve Alman istihbarat örgütü tarafından defalarca belgeleriyle ortaya konulmuş bulunuyor.

Almanya'nın iç istihbarat birimi olan Anayasa Koruma Teşkilatının (BFV) 2017 yılı raporunda da Avrupalı Türk Demokratlar Birliği'nin (UETD) Almanya'daki faaliyetlerinin izlendiği açıklanmıştı. BFV Başkanı Hans Georg Maassen, basın toplantısında, "UETD'yi milliyetçi, özgürlükçü, demokratik ilkelerin oluşturduğu anayasal düzen ile uyumlu olmayan bir grup olarak değerlendiriyoruz" ifadelerini kullanmıştı.

Söz konusu raporun devamında, "UETD'nin kuruluş statüsünde, herhangi bir siyasi amaç gütmeyen sivil toplum kuruluşu görüntüsü verdiği, ancak AK Parti'nin lobi kuruluşu gibi hareket ettiği ve UETD adlı kurumun hakkında Adalet ve Kalkınma Partisi'nin gayriresmi yurtdışı örgütlenmesidir" deniliyor. Yine bu aynı örgütün, Mayıs ayında Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın da katıldığı Saraybosna'daki Genel Kurul'unda ismini, Uluslararası Demokratlar Birliği (UİD) olarak değiştirmiş olduğu belirtiliyor.

Son dönemde, UİD olarak adlandırılan bu çete örgütün yanı sıra, Türkiye'den din görevlisi, öğretmen, konsolos çalışanı, burslu öğrenci adı altında gönderilen ve yurtdışında MİT adına çalışan yüzlerce kişi açığa çıkarıldı. Son olarak Almanya'da DİTİB'e (Diyanet İşleri Türk-İslam Birliği) bağlı imamların casusluk yaptığına ilişkin iddialar ortaya atılmıştı. DİTİB de iddiaları doğrularak, bazı imamların Türkiye'nin "FETÖ" olarak adlandırdığı Gülen cemaatine yakın kişiler hakkında Ankara'ya bilgi verildiğinin saptandığını duyurmuş ve bu kişilerin yurtdışı edildiğini açıklamak zorunda kalmıştı.

Özellikle 15 Temmuz 2016 yılındaki darbe girişimi sonrası yasadışı faaliyetlerine ivme kazandıran MİT, tabir yerindeyse Avrupa'da hiçbir ciddi engelle karşılaşmadan faaliyetlerini sürdürüyor. Bu durum *BBC Türkçe* tarafından gündeme getirilerek belgelenmiştir de. Örneğin Türk Genelkurmay'ı tarafından yurtdışındaki askeri ateşeler ile NATO üslerinde görevli askeri personele, Avrupa ülkelerine kaçan darbe şüphelisi askerlerin nerede kaldıkları, sığınma başvurusu yapıp yapmadıkları, yabancı devletler ve medya kuruluşlarıyla irtibatla olup olmadıkları konusunda detaylı bilgi toplanılmasını isteyen 9 Haziran tarihli bir emrin gönderildiği ortaya çıkmış bulunmaktadır. Milli Savunma Bakanlığı ile Berlin Büyükelçiliği'nin, gazetenin konuya ilişkin sorusuna 'yanıt vermektan kaçındığı' da aynı haberde yer alan bilgiler arasındadır.

Tüm bu gelişmelerden duyduğu kaygıları *BBC Türkçe*'ye aktaran Yeşiller Milletvekili Ströbele, "MİT'in Almanya'da inanılmaz gizli faaliyetleri var" diyerek, "Almanya iç istihbarat kurumu Anayasa Koruma Teşkilatı, dış istihbarat teşkilatı BND ve federal polis Türkiye ile iş birliğini denetlemesi" gerektiğini dile getiriyor.

ALMAN VE TÜRK SERMAYE DEVLETİNİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ

Hem basın üzerinden hem de Alman istihbarat örgütünün 2018 yılında yayınlamış olduğu raporunda özel bir başlık ayrılan MİT ve onun Almanya'daki faaliyetleri bütün açıklığı ile ortaya serilmiş iken bu zamana kadar bu cinayet örgütüne karşı ciddi hiçbir girişimde bulunulmamıştır. Çünkü her iki ülkenin istihbarat örgütleri birlikte asıl olarak devrimci

örgütlere karşı faaliyetler sürdürmektedirler. Almanya'nın iç istihbarat birimi olan Anayasa Koruma Teşkilatının (BFV) başkanı Massen, MİT'i "partner" olarak tanımladıklarını, "radikal İslam, sol terörizm ve PKK konularında iş birliğine ihtiyaç" duyduklarını dile getirmekte hiçbir sakınca görmemektedir.

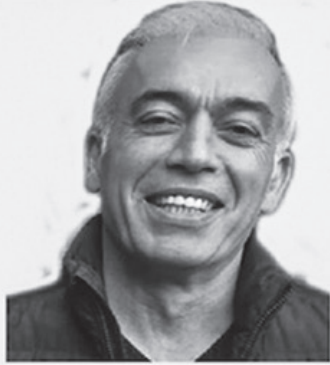
Bundan dolayıdır ki, 2016 yılında Almanya'da yaşayan Kürt devrimcisi Y. Koçu takip eden, hakkında bilgi toplayan ve bu faaliyetleri için MİT'den 20.950 avro para aldığı ve MİT adına çalıştığı mahkemede belgelenen Mehmet Fatih S. isimli şahıs, sadece iki yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Bu faaliyetleri yürütürken "profesyonel" davranmayı sanığın lehine değerlendiren Hamburg mahkemesi de verilen bu cezayı tecil etmiştir.

Oysa yine bu aynı mahkemeler, yurtdışında özel olarak da Almanya'da, yürüttükleri devrimci faaliyetlerinden dolayı yüzlerce Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimciye onlarca yıl hapis cezaları vererek, özel güvenli zindanlarda yıllarca tutsak etmektedir. Bu cezalar Türk ve Alman istihbaratının bilgilerine dayanarak verilmektedir. İstihbarat örgütleri, isimleri ne olursa olsun, sermayenin sömürü düzenini sürdürebilmesi için, işçilere-emekçilere ve onların öncüsü olan devrimcilere karşı dünyanın her tarafında alçakça faaliyetlerini sürdürmektedirler. Onlar ister "uygar yasalarla yönetilen" Avrupa ülkelerinde olsun, isterse Türkiye gibi dinci gericili-faşist ülkelerde olsunlar her zaman birlikte ve devrime karşı faaliyetlerini sürdüreceklerdir. Çünkü onların varlık nedeni, kapitalist barbarlık düzenidir ve o bütün kurumlarıyla birlikte ortadan kaldırılmadığı sürece bu böyle devam edecektir.

Almanya'da yeniden tutuklanan TKP/ML tutsakları için ortak açıklama

Devrimci Mücadele Her Yerde Meşrudur; Devrim Davasını Savunanların Yanındayız!

SAMİ SOLMAZ

BANU BÜYÜKAVCI

SİNAN AYDIN

Dr. Banu Büyükavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz ve Tüm Politik Tutsaklara Özgürlük!

15 Nisan 2015 tarihinde, Alman devleti ve Türkiye devletinin işbirliği ile gerçekleştirilen operasyonda TKP/ML üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan 10 kişiden 8'i daha sonra serbest bırakılırken Deniz Pektaş ve Müslüm Elma ise tutuklu olarak yargılanıyordu.

Serbest bırakılanlardan Dr. Banu Büyükavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz 25 Haziran günü gerçekleşen duruşmada yeniden tutuklanmıştı.

Yeniden tutuklama saldırısı karşısında ortak bir açıklama yapana devrimci, demokrat kurumlar tahliye olduktan sonra da mücadelelerine bağlı kaldıklarını açıkça vurgulayan Büyükavcı, Aydın ve Solmaz'ın yanında olduklarını belirtilirken açıklamada şu ifadeleri kullandı:

"Devrimci mücadele ve ideallerinin haklı ve meşru olduğunu ve buna bağlı kalacaklarını ifade eden 3 devrimciye yönelik bu saldırıyı, şiddetle kınıyoruz. Devrim davasına bağlı olan, devrimciler-

rin yanında olduğumuzu ifade ediyoruz.

Alman emperyalizminin, Faşist Türk Devleti ile işbirliği içerisinde yaptığı bu saldırıyı, devrimci ideallerimize, temel siyasal haklarımıza ve mücadeleye gerekçemize yapılan saldırı olarak görüyoruz. Tutuklanan 3 devrimciyi her koşulda sahipleneceğimizi ifade ediyoruz.

Tüm devrimci, demokratik kamuoyunu saldırılara karşı, tutsak edilen devrimcileri sahiplenmeye çağırıyoruz."

Dr. Banu Büyükavcı, Dr. Sinan Aydın, Sami Solmaz ile tüm siyasal tutsakların serbest bırakılması çağrısıyla sona eren açıklamaya imza atan kurumlar ise şu şekilde:

AGEB (Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği)

MOR-KIZIL KOLEKTİF

İTİF (İsviçre Türkiyelili İşçiler Federasyonu)

ATİGF (Avusturya Türkiyelili İşçi Gençlik Federasyonu)

AvEG-Kon (Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu)

ADHK (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu)

KON-MED (Almanya Kürdistanlı Topluluklar Konfederasyonu)

SYKP – Avrupa (Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi)

BİR-KAR – Avrupa (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

Redaktion Klassenstandpunkt (Sınıf Dayanışması-Almanya)

PDA (Emek Partisi Avusturya)

KJÖ/KSV (Avusturya Komünist Gençlik/Komünist Öğrenciler Birliği)

Rot Front Kollektiv (Kızıl Cephe Kolektifi - Avusturya)

KOMintern (Komünist Sendikal İnisiyatif Enternasyonal)

KKP (Kürdistan Komünist Partisi)

ASM (Avrupa Sürgünler Meclisi)

Mücadele Birliği Platformu Devrimci Cephe

Fransa'da binlerce sağlık emekçisi bakanlığa yürüdü

Fransa'da sağlık çalışanlarının ağırlaşan kötü çalışma koşullarına dikkat çekmek, sağlık alanında daha fazla personel alınması ve ücretlerin iyileştirilmesi için Mart ayı ortasında başlattıkları grevler kararlılıkla devam ediyor.

Grev kararlılığı sürerken sendikaların (CGT, FO, SUD) ve "Aciller arası Kolektif" in çağrısıyla 2 Temmuz günü Fransa'nın birçok yerinden Paris'e gelen binlerce sağlık emekçisi Ekonomi Bakanlığı'nın bulunduğu Bercy'den Sağlık Bakanlığı'na yürüdü. Alım gücünün iyileştirilmesi, işten atmaların durdurulması, ücretlerin artırılması, personel sayısının artırılması, hastaların sedyelerde tutulmasına karşı yatak sayısının çoğaltılması, sağlıkta proje yasasının geri çekilmesi, ücretlerin 300 avro değerinde yeniden değerlendirilmesi, acil servislere 10 bin, yaşlılar yurdu EHPAD'lara ise acilen 40 bin yeni sağlık görevlisinin gerekliliği vurgulandı.

Sermaye devletinin Macron eliyle uygulamaya koyduğu kamuda reformlar sağlık alanında da "Sağlıkta Yasa Projesi" olarak devreye sokulmak isteniyor. Seslerini duyurabilmek için birçok kez sokaklara çıkan sağlık emekçileri sermayenin sağlıkta yıkım politikalarına boyun eğmemekte kararlı görünüyor. Mart ayı ortasında Paris St Antoine hastanesinde başlayan grev 4.cü ayında sürerken Temmuz ayının ilk günlerinde 153 hastanenin acil servisi, 100 EHPAD-Yaşlılar Yurdu olmak üzere her gün yenileri eklenecek toplamda 510 sağlık kurumunda süresiz grev olarak devam ediyor.

Grevci ya da izinli sağlıkçılar, yer yer polis gücü kullanılarak göreve döndürmeye zorlanılıyor. Çalışma koşullarının dayanılmaz hale gelmesi nedeniyle Besançon'da görevli hemşirelerin tümünün geçtiğimiz günlerde hastalık izni aldığı açıklandı. Birçok hastanede ise doğumların personel yetersizliği nedeniyle gerçekleştirilemediği servislerin kapandığı ve 40-50 kilometre uzaklıkta bulunan hastanelere yönlendirildiği belirtiliyor.

27 Haziran'da yayınlanan bir Odoxa anketine göre, Fransızların % 92'si ve sağlık çalışanlarının % 96'sı koşulsuz olarak acil servislere etkili olan grevi destekliyor.

Libya'da göçmen merkezine hava saldırısı: En az 40 kişi öldü

Libya'nın başkenti Trablus yakınlarındaki Tajoura'da bulunan göçmen merkezine 2 Temmuz'da bir hava saldırısı gerçekleşti. Saldırıda en az 40 kişi yaşamını yitirdi. 80 kişinin de yaralı olduğu bildirildi. Ölenlerin çoğu Afrikalı göçmen.

AFP'ye konuşan acil yardım servisi

sözcüsü Osama Ali, hava saldırısının hedef aldığı hangarda 120 kadar göçmenin bulunduğunu ve ölü sayısının artabileceğini belirtti.

Saldırı, Hafter'e bağlı güçlerle Trablus merkezli Ulusal Mutabakat Hükümeti arasında Nisan'dan bu yana yaşanan sa-

vaştaki ilk kez bu denli sivil can kaybının olduğu saldırı olarak kayda geçti.

Ulusal Mutabakat Hükümeti'nin Başbakanı Fayez el-Sarraj, saldırıdan Hafter'e bağlı Libya Ulusal Ordusu'nu sorumlu tuttu. Libya Ulusal Ordusu ise iddiaları yalanladı.

Paris'te iş intiharlarına karşı mücadele paneli

Paris'teki Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi, iş intiharı konulu panel düzenledi. 28 Haziran saat 18.00'de sendikalara ait Bourse de Travail binasında gerçekleştirilen panele, inşaat başta olmak üzere belediyeden demiryoluna eğitimden çeşitli sektörler uzanan farklı alanlardan Fransız ve Türkiyeli işçi ve emekçiler katıldı. Yaz sıcaklarının Paris'te yaşamı çok etkilemesine rağmen etkinliğe yaklaşık 40 kişinin katılması önemli bir başarıydı.

Panelin hazırlık sürecinde Türkiyeli göçmen işçilerin yoğun yaşadığı banliyöler başta olmak üzere merkezi garlar, metro istasyonları ve Türkiyeli göçmen derneklerine afiş çalışması ile ön çağrı süreci örüldü. Afişlerden etkinliğin haberi alıp gelen olması da çalışmanın karşılık bulması noktasında anlamlıydı.

Panelde ilk sözü Sud Sendikası'ndan aynı zamanda iş müfettişi olan Yves aldı. Bourse de Travail'ın geçmişine değinerek bu binanın işçilerin eğitimi ve örgütlenmesindeki tarihi rolünü anlattı.

Bu girişten sonra GDDK sözcüsü açılış konuşması yaptı. Türkiye ve Fransa arasında iş cinayetleri üzerinden bir kıyaslama ile başlayan sözcü 'iş intiharı' terimini kullandı. Türkiye'de genelde işsizlerin intiharı olarak yansıyan bu durumun Fransa'daki durumunu özetledi.

GDDK sözcüsü tekrar sözü Sud temsil-

cisine vererek paneli başlattı. İş müfettişi olarak karşılaştığı iş cinayeti ve süreçlerden örnekler veren temsilci, konuyu France Telecom davasına getirdi. Yargılanan 9 şirket yöneticisinin sorumluluklarını inkar ettiğini, iş intiharlarının kişilerin "psikolojik sorunları" olarak göstermeye çalıştıklarını söyledi. Temsilci France Telecom'un özelleştirme sonrası CEO'su olan Lompard'ın çıkarılacak 22 bin işçi için "Ya kapıdan çıkacaklar ya pencereden" sözünü anımsatarak şirket politikası olarak işçilerin intihara sürüklenmesini teşhir etti. Dava sürecine atıfta bulunan temsilci, kararın açıklanması ve üst mahkemeye itiraz ile sürecin uzatıldığını aktardı.

DEMİRYOLU İŞÇİLERİ DE BASKININ HEDEFİNDE

SNCF (Demiryolu şirketi) Sud Sendikası temsilcilerinden Eric ise demiryolunun özelleştirilmesi sürecinden başlayarak şirketteki baskı politikalarını teşhir etti. Orange'daki süreçle paralelliklerini kuran temsilci işçilerin işten ayrılması için her türlü yolun denendiğini ifade etti. Eşi olmayan üç çocuklu bir annenin yasal haklarından yararlanarak çalışma düzenini değiştirme talebinin geri çevrilmesini aktaran temsilci, kadın işçinin istifaya zorlandığını aktardı. SNCF'in 1 Ocak 2020 itibarıyla anonim şirkete dönecek olduğu için baskının yoğunlaştığını ifade eden

temsilci ilk 6 aylık süreçte 31 işçi intiharına neden olduğunu vurguladı.

"KADIN ERKEK ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ BÜYÜTMELİYİZ!"

Demiryolunda çalışan kadın bir işçi de panelin son konuşmasını gerçekleştirdi. Demiryolu gibi bir işkolunda kadın işçinin zorluklarını anlatarak asıl sorunun bakış farkında olduğunu ifade etti. Kadın işçi çalışmasının sadece 30 yıllık bir geçmişi olduğu ve bunun kökleşmiş çalışma yapısı içinde hâlâ gericiler sorunlara neden olduğunu ifade ederek çalıştıkları garda kadın işçiler için tuvaletten soyunma odasına ayrı alan ihtiyaçlarının daha yeni karşılandığını ifade etti. Demiryolundaki ilk kadın işçiye diğer işçiler tarafından tecavüz girişiminde bulunulması ve bunun dava süreci üzerinden örnek veren işçi, kadınlara yönelik taciz ve baskının cezasız kaldığını ifade etti. Kendi iş bölgesinde karşılaştığı tacizlerden örnekler sunup bunun sadece kadınlara yönelik olmadığını göçmen işçilerin de baskı ve tehditlerin hedefi olduğunu belirtti. İrkçi, cinsiyetçi tavırların şirket yönetimi tarafından görmezden gelindiğini, buna karşı sessiz kalınmaması gerektiğini vurguladı. Bireysel olarak tepki vermektan başlayarak sadece tacizin mağduru kadınlar olarak değil kadın-erkek ayrımı yapmaksızın örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

İŞÇİLERDEN BASKIYA KARŞI MÜCADELE VURGUSU

İki dilde simultane çeviri ile sunulan panelde konuşmacılar dışında iş kazası, taciz ve mobbing gören işçiler de söz alarak etkinliği verimli bir tartışmaya çevirdiler. İnşaat işçilerinden biri söz alarak kendi tanık olduğu iş cinayetini anlatırken bir diğeryse kendi iş kazası davasının on yılı aşkındır karara bağlanmamasına değindi.

Belediyede çalışan kadın işçi tacizi şikayet edince "koruma" adı altında başka bölüme sürüldüğünü, bu panelde anlatılanlarla arasında bağ kurarak, bunun bilinçli bir politika olduğunu ifade etti.

İşçiler genel grev, demiryolundaki mücadele için görevler, örgütlülük üzerine vurgu ve sorularla etkinliğin mücadele ayağını güçlendirdiler. Bir çeviri emekçisi dava sürecinde her hafta en azından bir gün duruşmalara katıldığını davayı karar duruşmasından önce işçilerin eylemiyle birleştirmek gibi bir planın olup olmadığını sordu. Davayı hukuki bir alandan mücadelenin bir ayağına çevirecek bu anlamlı soruya maalesef sendika temsilcilerinin yanıtı yoktu.

"SENDİKACILAR ASLA GENEL GREVİ İSTEMEZ ANCAK İŞÇİLER İSTERSE OLUR!"

Lokantada çalışan bir hizmet işçisi geçen yıl demiryolundaki grev deneyimiyle neden sonuç alınmadığını sordu. SNCF'teki sendika temsilcisi buna cevap olarak sektördeki büyük sendika olan CGT'nin sürekli grev yerine üç ayda 36 grev söylemiyle grevin etkisini parçaladığını anlattı. Demiryolunda grevin 6 güne kadar beyaz yakalılar ve yöneticilerin işe kaydırılması sayesinde etkisiz kaldığını bundan parçalı grevin işi aksatmak bir yana görünür bile olmadığını söyledi. CGT'nin aynı süreçte genel grev kararını bile demiryolu greviyle farklı güne koymasının nedenlerine işaret etti. Temsilci konuya dair son olarak sendika yönetimlerinden değil ancak mücadelecilerden genel grevin doğabileceğini ifade etti.

Panel verimli tartışmaların ardından sonlandırıldı.

BM raporunun yansıttığı dünyada kadın gerçekliği

Birleşmiş Milletler (BM) Kadın Birimi, 25 Haziran'da "Değişen Dünyada Aile" başlıklı, 2019-2020 Dünya Kadın İlerleme Raporu'nu açıkladı. Rapora göre, kadınlar için en tehlikeli yer kendi evleri.

BM Uyuşturucu ve Suç Ofisi (UNODC) tarafından da 2018 Kasım'ında, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesi ile "Küresel Cinayet Raporu" açıklanmıştı. Bu raporda da evin içinin en tehlikeli alan olduğu ifade edilmiş, tüm dünyada kadınlar cinayetlerinin %34'ünün partnerleri tarafından, %24'ünün aile üyeleri tarafından, %42'si aile dışı kişiler tarafından gerçekleştirildiği belirtilmişti.

Aile içinde yoğunlaştırılmış hali ile gördüğümüz sorunlar aslında kapitalist dünya düzeninin, sermaye devletlerinin, din hegemonyasındaki toplumsal yaşamın yansımalarıdır. Kapitalist toplum, "Aile, toplumun en küçük yapı taşıdır" önermesiyle de bunu zaten kabullenmektedir.

Kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz, çocuk istismarı neden en çok aile çevresinde, yakın ilişkiler içinde yaşanmaktadır? Bunun en temel nedeni, bunların bugünün toplumunda normal(!)leştirilmesidir. Babanın, kocanın, hatta erkek çocuğun aile içindeki hakimiyeti aile içindeki kadınların, kızların sürekli tahakküm altında bir yaşam sürmesine neden olur. Modernleşmiş bir toplum olan kapitalizm, bu noktada belli ilerlemelere ihtiyaç duymuş, bunu da belli sınırlarda hayata geçirmiştir. Fakat sorunun temel halkasının kırılmasına asla izin vermemektedir. Kendi hakimiyetini kurabileceği geleneksellik, kendi dengeleri için de ihtiyaç olduğu ölçüde kadına yönelik her türlü gericiliği olduğu gibi sürdürmektedir.

Kadına ve çocuğa yönelik sapkınlıkların aile içinde yaşanmasının nedenlerin-

BM kurumlarına ait raporların ve bu tablonun kanıtladığı üzere, kapitalizmin sömürüye, ücretli köleliğe, çikara ve baskıya dayalı yapısı, yaşamın her alanında insanları insanlığından çıkarmaktadır. En büyük bedeli ise kadınlar ve çocuklar ödemektedir. Bunu sona erdirmenin yolu, burjuva düzene karşı her alanda mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

den bir diğeri de düzenin işçi ve emekçilere dayattığı yoksulluk, savaş hali, baskı, geleceksizlik gibi sorunların yarattığı travmatik durumdur. Aile içinde kendini her şeyin hakimi olarak gören, bir yandan egosu alabildiğine şişirilen, öte yandan düzen karşısında zavallılaştırılan erkek, psikolojik travmasını veya kıskırılan saldırganlığını da en çok aile içinde sergileyebilmektedir.

Tüm bunlarla birlikte tacizin, tecavüzün kadın tarafından hak edildiği, çocuk istismarının, çocuk gelinliğin normalleştirildiği bir zihniyet örülmektedir. Özellikle dinci gericiliğin baskın olduğu ülkeler-

de sorun katmerli olarak yaşanmaktadır. Asya, Afrika ve Orta Doğu'da faaliyet gösteren Küresel İslam Aile Hukuku Projesi üyesi, Mısırlı kadın hakları savunucusu Marwa Sharafeldin, cinsel birleşmenin nikahla gelen bir hak olarak gördüğünü belirtmektedir.

Kadına yönelik şiddetin farklı boyutlarına dair istatistiklere bakıldığında şöyle bir tablo görülmektedir:

- Kadın cinayetlerinin %60'ı aile üyeleri tarafından gerçekleşiyor.
- Dünyada her gün 137 kadın katlediliyor.
- 15-49 yaş arasındaki 5 kadından biri

katlediliyor.

- Bianet Erkek Şiddeti Çetelesi'nin verilerine göre, 2018'de 147 kadın, 2019 Mayıs ayı içerisinde 15 kadın evde öldürüldü.

- Her 10 ülkeden sadece 4'ü evlilik içi tecavüzü suç sayıyor.

- Irak ve Malezya tecavüzcüsü ile evlendirilmenin kalkması için çaba harcayan ülkeler arasında. Tecavüzcüyle evlenme Tunus, Ürdün ve Lübnan'da henüz kısa süre önce kaldırıldı.

- Kıtalarla göre en çok kadın cinayeti, Asya ve Afrika'da yaşanıyor.

- Partneri/aile üyesi tarafından işlenen kadın cinayetleri açısından en riskli bölgeler Afrika ve Amerika kıtalarıdır.

BM kurumlarına ait raporların ve bu tablonun kanıtladığı üzere, kapitalizmin sömürüye, ücretli köleliğe, çikara ve baskıya dayalı yapısı, yaşamın her alanında insanları insanlığından çıkarmaktadır. En büyük bedeli ise kadınlar ve çocuklar ödemektedir. Bunu sona erdirmenin yolu, burjuva düzene karşı her alanda mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Başakşehir'de kadın cinayeti

İstanbul Başakşehir'de yaşayan Şükran Cantaş eşi tarafından silahla vurularak katledildi.

Bahçeşehir 1. Kısım mahallesi Atmaca sokaktaki lüks bir villada yaşayan Turgay Cantaş ve Şükran Cantaş 1 Temmuz

sabahı tartışmaya başladı.

Tartışmanın kavgaya dönmesinin ardından evde bulunan pompalı tüfeği alan Turgay Cantaş'ın eşi Şükran Cantaş'ı vurarak öldürdü. Sonrasında ise kendisi de intihar etti.

Cinayet sırasında evde bulunan çiftin çocukları ise ilk silah sesini duyduktan sonra babasının odasına gelip mermi aldığını, "Beni affet oğlum" dediğini ve bir el daha silah sesi duyduğunu anlattı.

Sermayenin ucuz işgücü: Çıracılık

Sermaye devletinin, gençliği ucuz ve kalifiye emek gücüne dönüştürme arzusunun uzun bir geçmişi var. Bu uğurda neredeyse her dönem yeni projeler yapılır. Gerçekleştirmek istedikleri projeler de aslında yeni değildir. Sadece uygulama zamanı açısından bir yenilikten söz edilebilir.

Bunun son örneklerinden biri Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un müjdelediği yeni projedir. Selçuk, isteyen öğrencinin yaz tatilini, Ticaret ve Sanayi Odası ile Esnaf ve Sanatkarlar Odası'na bağlı şekilde çıracılık yaparak geçirmesini öneriyor. Oysa bilinen bir gerçektir ki binlerce atölyede zaten çocuk işçiler çalıştırılıyor ve ağır çalışma koşullarına maruz kalıyorlar.

Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un yaptığı açıklamada, "Mesleği ustasından, emeği hayattan öğrenen çocuklar" sözü öne çıkarılıyor. Oysa bu sözün gerçekte hiçbir karşılığı yoktur. Bilinen bir gerçektir ki sayısız çocuk işçi, çalıştığı atölyede çıracılık adı altında istismara, fiziksel şiddete maruz kalıyor.

Kaldı ki sermaye ve MEB işbirliğiyle yapılan anlaşmaların mevcut koşullarda sömürüyü katmerli hale getirmekten başka bir amacı yoktur. Yapılan anlaşmalarla sermayedarlar kârlarına kâr katmakta, işçi ve emekçi çocukları ise çıracılık adı altında ucuz emek gücüne

dönüştürülmektedir. Bu yaz döneminde 8., 9. ve 10. sınıf öğrencilerinin tatil boyunca çıracılık yapmaya özendirilmesi de buna hizmet etmektedir.

Bakanlığın yaptığı ilk açıklamada, Kırşehir'in ilk pilot il olarak seçildiği, MEB ile meslek odaları arasında imzalanan anlaşmanın yaz tatili boyunca süreceği ve projenin başarılı olması halinde diğer illere de yayılacağı belirtiliyor. Yani uygulama başarılı bir şekilde gerçekleştirilirse sermaye sınıfı rahat bir nefes alma fırsatını daha yakalamış ve ileride kullanacağı emek ordusunu çocuk yaşlarda yaratmış olacaktır.

Bu adım bir başka gerçeği daha gözler önüne sermektedir. Sermaye devleti 2018'i "Çocuk işçilikle mücadele yılı" ilan etmişti. Oysa görüyoruz ki sermaye ve MEB işbirliğiyle çıracılık adı altında çocuk işçilik yaygınlaştırılmaktadır. Bizler, katledilen birçok arkadaşımızdan da biliyoruz ki, bizleri ucuz işgücü olarak gören sermaye devleti tarafından hiçbir önlem alınmayarak, bizlerin yaşamı çalınmaktadır.

Sermayedarların ve MEB'in politikaları bizleri eğitim dönemi, tatil vb. demeden ucuz işgücü haline getirmeye, bizlerin yapması gereken de bellidir.

Sermaye devletinin "yaz tatili hediyesi" olarak sunduğu çıracılığı ve daha genç yaşlarda sömürü çarklarına sürülme kabul etmemeliyiz. Sermayedarlar nasılsı ki bizlere karşı işbirliği yapıp kanımızı emiyorlarsa, bizler de işçiler, emekçiler, gençler olarak birlikte örgütlü mücadeleye atılıp buna son vermeliyiz. Çünkü kan emici burjuvazinin ve sömürü düzeninin sonu ancak bizler birlik olursak ve sınıfa karşı sınıf tutumu alabilirsek gelecektir. Unutmayalım ki nitelikli, eşit, ücretsiz eğitimin ve geleceğimizin tek güvencesi örgütlülüğümüzdür.

İSTANBUL'DAN BİR GENÇ KOMÜNİST

Sermaye sınıfı umutlarımızı ve geleceğimizi karartmaya çalışıyor. Zenginliği tekelinde tutan küçük bir azınlık, "Yarın hangi lüks diyarda tatil yapsam?", "Yarın nasıl sermayeme sermaye katabilirim?" derken, onların düzeni gençliğin hayallerini, umutlarını karartmaya devam ediyor. Gençlik her gün umutsuz gecelerde uyuyup, mutsuz sabahlara uyanıyor. O kadar umutsuz bir gençlik var ki hiçbir beklentileri kalmamış. İnanmıyorlar değişime, gelecek güzel günlere. O kadar boğuyorlar ki, düşünüp sorgulama gücünü bile kaybediyorlar. Bir başka deyişle düzenin sahipleri, gençliğin düşünme ve sorgulama kabiliyetini elinden almaya çalışıyorlar. Çünkü okullarda, fabrikalarda, ailelerde dayatılan şey bu. Oysa onların bu gençliğe verecekleri bir hesap var.

Son seçim döneminde de umudunu düzen muhalefetine bağladı gençlik.

Umut devrimde, umut sosyalizmde!

Belki hayatları boyunca AKP iktidarından başka bir iktidar görmeyen gençlik, artık bu iktidarın eğitime ve sosyal yaşama saldıran politikalarından bıkmış durumda. Bu sebeple son dönemlerde iyice politik olan gençliğin son seçimlere ilgisi yoğundu. "Her şey çok güzel olacak" sloganı gençlikte bir umut yarattı

doğal olarak. Ancak bu sistem içinde hiçbir şey, emekçiler ve öğrenciler için güzel olmayacak!

Bizler okullarımızda tarikatçılardan ve gerici örgütlerden bıkmış durumdayken, "laik" geçinen İmamoğlu "Kendi özgür alanlarında faaliyet gösteren vakıflara, cemaatlara destek çıkacağız"

dedi. Bu cümle gösteriyor ki gençliğin ve emekçilerin beyni din ve milliyetçilik ile yıkanmaya devam edecek.

CHP de bu ülkeyi yönetse, anne-babamız ve bütün emekçiler sömürülmeye devam edecek, yoksulluk ve zamlar devam edecek, eğitimde gerici devrim devam edecek. Artık anlamalıyız ki, bu sistem içinde emekçilere özgürlük yok. Gerçek özgürlük asla sandıkla gelmez, mücadele ile kazanılır!

Sermaye düzeninde bir düzen partisi gider, bir diğer düzen partisi gelir ancak sistem aynı sistemdir. Bu düzen böyle ayakta durur. Unutmayalım ki ülkeleri kişiler değil, sınıflar yönetir. Bizim, bize dayatılan düzen muhalefetine umut bağlamamız gerekiyor. Düzeni reddedip, "Düzene karşı devrim!" diyebilmeliyiz. Gerçek umut ve kurtuluş sosyalizmdir!

ÇORLU'DAN BİR DLB'Lİ

TİHV'den rapor: 4 yılda 369 sokağa çıkma yasağı

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), 16 Ağustos 2015'ten 1 Temmuz 2019 tarihine kadar geçen sürede Kürdistan'daki sokağa çıkma yasaklarına ilişkin hazırladığı bilançoğu paylaştı.

TİHV Dokümantasyon Merkezi tarafından hazırlanan raporda başlangıcı belli ama bitişi belli olmayan ve 24 saat süreyle ilan edilen yasakların toplamda 11 il ve en az 51 ilçeyi kapsadığı, en az 369 defa resmi olarak sokağa çıkma yasağı ilan edildiği yer aldı.

Türkiye tarihinde bu biçimi ile ilk kez uygulanan sokağa çıkma yasakları şu illerde ilan edildi: Diyarbakır (214 kez), Mardin (54 kez), Hakkâri (23 kez), Şırnak (13 kez), Bitlis (26 kez), Muş (7 kez), Bingöl (7 kez), Tunceli (6 kez), Batman (6 kez), Elazığ (2 kez) ve Siirt (11 kez).

2019 yılı içinde ise 3 ilde (Bitlis, Siirt ve Diyarbakır) olmak üzere toplam 18 kez sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Ayrıca 11 Ağustos 2017'den 1 Ocak 2019 tarihinde kadar Hakkâri'nin Şemdinli ve Bitlis'in Hizan, Güroymak, Mutki, Tatvan ve Merkez ilçelerine bağlı çeşitli köy ve mezralarda saat (ilanda belirtilen saat aralığında) kısıtlılıkları dâhilinde en az 23 kez sokağa çıkma yasağı ilan edildiği belirtildi.

Yasaklar öncesi nüfus sayımına göre, yasağın yaşandığı ilçelerde en az 1 milyon 809 bin kişinin yasak nedeniyle hak ve özgürlüklerinin gasp edildiği belirtildi.

Hakkari'de yasak

Sermaye devletinin Kürdistan'da uyguladığı özel güvenlik bölgesi ve sokağa çıkma yasakları devam ediyor. Hakkari Valiliği 5 bölgede 15 gün süreyle yasak ilan etti.

Valiliğin "terör" demagojisine dayandığı açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Hakkari Merkez, Çukurca, Şemdinli, Yüksekova ve Derecik ilçeleri sınırlarında bulunan; (5) bölge 01.07.2019 günü saat 00:00:01'den 15.07.2019 günü saat 23:59:59'a kadar, 'Özel Güvenlik Bölgesi' ilan edilmiş olup, vatandaşlarımızın yukarıda belirtilen bölgelere izinsiz olarak girmesi yasaklanmıştır."

Çorlu tren katliamı davası: Mahkeme heyeti çekildi

25 kişinin yaşamını yitirdiği Çorlu tren katliamıyla ilgili dava 3 Temmuz'da görülmeye başladı. Duruşma öncesi ailelerin yürüyüşü polis tacizleriyle karşılaşırken, duruşma salonunda ailelere ve avukatlara yönelik saldırı oldu. Saldırıları sonrasında başlayan duruşmada mahkeme heyeti davadan çekildiklerini açıkladı.

Tren katliamında yaşamını yitiren 25 kişinin aileleri, avukatları ve desteğe gelenler, adliyeye yürümek için Çorlu Orion AVM önünde toplandı.

Orion AVM önünde açıklama yapan aileler, yaşananın kaza değil katliam olduğunu vurguladı. Açıklamada, devletin katliamın faillerini koruduğu, bununla birlikte ailelere saldırılar gerçekleştirdiği hatırlatıldı. Adalet arayışlarına karşı devletin tahammülsüzlüğüne dikkat çeken aileler, duruşma öncesi bir kez daha adalet talep ettiler.

Açıklamadan sonra adliyeye yapılan yürüyüşte yine polisin engelleme girişimleri ve tacizi oldu.

AİLELERİN MAHKEME SALONUNA GİRİŞİ ENGELLENMEYE ÇALIŞILDI

Yürüyüş sonrasında polis, savcılık izni olmadan Çorlu Adliyesi içinde kitlenin görüntülerini çekti. Ailelerin avukatları polisin bu tacizine tepki gösterdi. Sonrasında da ailelerin duruşma salonuna girmesine engel olunmaya çalışıldı. Kolluk güçleri ailelere ve avukatlara copla saldırdı.

Uzunca bir süre mahkeme salonuna girişi engellenerek bekletilen aileler ve avukatları kapıların kapatılması üzerine duruma tepki gösterdi. Salonun kapılarını açan avukatlar da polisin saldırısına maruz kaldı.

MAHKEME HEYETİ DAVADAN ÇEKİLDİ

TCDD personeli Turgut Kurt, Özkan Polat, Celaleddin Çabuk ile Çetin Yıldırım'ın "taksirli ölüme ve yaralanmaya neden olma" suçundan 2'şer yıldan 15'er

yıla kadar hapis istemiyle yargılandığı dava Çorlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı.

Duruşmada ailelerin avukatları söz alarak polisin saldırılarını, keyfi tacizlerini teşhir etti ve polisler hakkında suç duyurusunda bulundu. Mahkeme heyeti bu istemi reddetti ve duruşma salonundaki silahlı iki polisin salondan çıkarılmasına karar verdi.

Duruşma devam ederken, mahkeme heyeti "Davaya 2. Ağır Ceza Mahkemesi bakacak" diyerek davadan çekildiklerini açıkladı. Heyet salonu terk ederken, aileler de alkışlarla kararı protesto etti.

Duruşmanın sona ermesinin ardından adliye önünde aileler ve avukatlar basın açıklaması yaparak mahkeme heyetinin son kararına tepki gösterdi. Davanın bugüne kadarki sürecini teşhir eden avukatlar, katliamın faili olan üst düzey devlet yetkililerinin korunduğuna dikkat çekti.

Kızıl Bayrak'a açılan Efrîn davası ertelendi

Efrîn işgali ile ilgili yazılar nedeniyle Kızıl Bayrak Yazı İşleri Müdürü hakkında açılan davada savcı mütalaasını sundu.

İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 3 Temmuz'da görülen duruşmada, savcı mütalaasını sundu. İddianamede yer alan suçlamaları tekrar eden savcı, gazetenin 16 Şubat 2018 tarihli sayısındaki haberlerin "Zeytindalı operasyonu-

nu meşruiyetini ortadan kaldırma" amacıyla taşıdığı, "YPG'nin eylemlerini meşru gösterdiği" iddialarını sürdürdü. "Bir bütün halinde basın yolu aracılığı ile terör örgütü propagandası yapıldığı" iddia edilen mütalaada, "Sorumlu Genel Yayın Yönetmeni olduğu anlaşılan Ersin Özdemir'in Terörle Mücadele Kanunu 7/2, Türk Ceza Kanunu 53/1 maddeleri gereğince cezalandırılması" istendi.

Savcının iddiasına karşı beyanda bulunan avukat Bülent Şimşek ise, devletin Efrîn'de başlattığı operasyonun eleştirilmesinin suç olmadığını savundu. "Terör örgütü propagandası yapıldığı" iddialarıyla örtüşen herhangi bir haber ya da yazı olmadığına değinen Av. Şimşek beerraat talebinde bulundu.

Mahkeme ek savunma için davayı 18 Eylül 2019'a erteledi.

Sivas'ta katledilenler eylem ve etkinliklerle anıldı

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas Madımak Otelinde diri diri yakılarak katledilenler katliamının 26. yılında başta katliamın gerçekleştirildiği Sivas olmak üzere pek çok kentte yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı. Katliam protesto edilirken failleri koruyan katliamcı zihniyetten hesap sorulacağı vurgulandı.

SIVAS'TA YÜRÜYÜŞ VE ANMA

Etkinliklerin merkezi 2 Temmuz günü yapılan kitlesel yürüyüşler Madımak Oteline ulaşan kitlenin gerçekleştirdiği anma oldu.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sivas Şubesi önünde bir araya gelen emekçiler kortej oluşturarak Madımak Otelinin önüne yürüdüler. Yürüyüş boyunca emekçiler öfkeli bir şekilde "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!", "Sivas'ın katili sermaye devleti!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Katillerden hesabı emekçiler soracak!" ve "Gün gelecek, devran dönecek katiller halka hesap verecek!" şiarlarını haykırdılar.

Madımak Otelinin önünde katliamda yitirilenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Sivas şehitlerinin yakınları otel önüne siyah çelenk bıraktılar. Burada yapılan konuşmalarda katliamın karanlıkta kalan yönleri ortaya kondu.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Gani Kaplan, Alevi emekçilerin en temel taleplerinden biri olan "Madımak Otelinin Utanç Müzesi olması" talebini dile getirerek, "Madımak Otelinin Utanç Müzesi olması ve katiller Ahmet Alan ile Hakan Türkgil'in ismini anıttan sildirmek için mücadelemiz devam ediyor" dedi.

Madımak katliamında, katledilen şair Metin Altıok'un kızı Zeynep Altıok Akatlı da yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Her geçen gün yüzleilmemiş, adalet önünde hesaplaşılmamış bu katliamı ortaya çıkaran nefret kültürünün iktidar tarafından körüklenişini yaşıyoruz. Geçmişten bu güne bir ilerleme olmadığı gibi her an yeni bir kibrit çakılabilecek kadar gergin bir toplum ortamı yaşanıyor. Üst üste zorlama seçim süreçleri değerlendirilirse bu süreçte iktidar partisine oy veremeyen herkesin terörist olarak hedef gösterildiği süreçleri yaşadık. Yurttaşlar çok kırgın ve yaralı... İtina ile yetiştirilen 'kindar ve dindar' nesil bu kültürü bir

adım öteye taşımaya hevesli ve kontrolsüz bir durumda. Bu durum cezasızlık ile teşvik ediliyor."

Konuşmalarda Madımak Otelinin Utanç Müzesi yapılması, cemevlerine yasal statü verilmesi, zorunlu din derslerinin kaldırılması ve diyanetin lağvedilmesi talepleri dile getirildi.

29 Haziran'da Pir Sultan Abdal 2 Temmuz Kültür ve Eğitim Vakfı öncülüğünde Pir Sultan Abdal'ın yaşadığı **Banaz Köyü**'ndeki heykeli önün çelenk bırakılarak Banaz Köyü Topuzlu Baba Şenlik Alanı'nda etkinlikler gerçekleştirildi.

Aynı gün **İstanbul'da** ise 2 Temmuz'da katledilen Asım Bezirci ve Nesimi Çimen mezarları başında anıldıktan sonra İstanbul 2 Temmuz Platformu tarafından Kadıköy İskele alanında yapılan basın açıklamasında "Sivas'ın ışığı sönmeyecek" dendi.

Mamak'ta ise Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Mamak Şubesi'nin çağrısıyla, 27 kurum ve dernek 2 Temmuz mitingi gerçekleştirdi. Katliamların sadece Alevilere yönelik olmadığı, toplumun muhalif olan her kesimini hedeflediği vurgusu yapılan anmaya BDSP de destekçi olarak katıldı.

30 Haziran'da İstanbul **Esenyurt'taki** Cumhuriyet Meydanı'nda Erenler Cemevi'nin çağrısıyla bir araya gelen çeşitli dernek ve sol güçler basın açılımı ger-

çekleştirdi.

1 Temmuz'da Alevi Yol Kültür Derneği'nin çağrısıyla İzmir **Güzeltepe'de** BDSP, Emep, Halkevi ve Kaldıraç tarafından ön hazırlık sürecinin ardından yürüyüş ve anma etkinliği gerçekleştirildi.

2 Temmuz'da Ankara **Batıkent'te** yapılan anma için Gimsa'da toplanan kitle Vedat Dalokay Parkı'na yürüdü. Ancak yürüyüşü engellemeye, atılan sloganlara müdahale etmeye çalışan polis parka girişte de kontrol dayatmasında bulundu.

Polisin **Kızıl Bayrak** gazetelerine ve **Kaldıraç** dergilerine el koyma çabası boşa düşürüldü.

Anmada konuşan PSAKD Genel Sekreteri Onur Şahin de kendilerini ablukaya alan polislerin Madımak Otelinde 33 can diri diri yakılırken ortalıkta olmadığını söyleyerek devletin katliamdaki rolünü teşhir etti. Anma semah gösteriminin ardından Muharrem Temiz, Pınar Aydınlar ve Yusuf Gül sahne almasıyla sona erdi.

Kocaeli 2 Temmuz Sivas Katliamını Anma Platformu'nun çağrısıyla Belediye İş Hanı (Yürüyüş Yolu) önünde bir araya gelen kitle sloganlarla yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Pankartı ve dövizi baha ne eden ve indirilmesini dayatan kolluk kuvvetleri, barikat kurarak eyleme engel olmak istedi. Polis ile yaşanan tartışma sonrasında pankart ve dövizler indirilerek, ıslık ve alkışlarla Sabri Yalım (İnsani

Haklar) Parkı'na geçerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Balıkesir **Altınoluk'ta** Alevi Kültür Derneği öncülüğünde yapılan yürüyüşün ardından Altınoluk meydanında basın açıklaması gerçekleştirildi.

İzmir'de Alevi Bektaşî Federasyonu Derneği'nin çağrısıyla, Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde açıklama yapıldı.

BDSP'nin de destek verdiği eylemde; "2 Temmuz 1993 Sivas Madımak Katliamı özünde sadece Alevilere karşı değil; ezilen, ötekileştirilen, dışlanan, yok sayılan bütün toplumsal kesimlere karşı yapılan bir katliamdır. O yüzden ezilen, ötekileştirilen, dışlanan ve yok sayılan herkesi zulme karşı ortak mücadeleye çağırıyoruz" denildi.

Bursa'da ise PSAKD Bursa Şubesi, Bursa Alevi Bektaşî Dernekleri Platformu ve Bursa Demokrasi Güçleri Setbaşı'nda toplanarak Heykel Meydanı'na kadar yürüyerek burada anma programı gerçekleştirdi.

Mersin'de ise Emek ve Demokrasi Platformu tarafından Özgür Çocuk Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında Sivas Katliamı'nın faillerinin hiçbir ceza almadığına dikkat çekilerek, katliamların unutturulmaya çalışıldığı belirtildi.

Ölümünün 26. yılında Rifat Ilgaz'ı saygıyla anıyoruz...

“Ses ol, ışık ol, yumruk ol!”

“Gitmek” belgeselinin galası yapıldı

Suruç Katliamı'nın anlatıldığı “Gitmek” belgeselinin galası Suruç Aileleri İnisiyatifi ve Barış Anneleri İnisiyatifi öncülüğünde Diyarbakır Büyükşehir Kültür ve Kongre Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Salonun girişinde ayrıca Can Siner'in hapisanede yaptığı Suruç Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin karakalem çizimlerinin yer aldığı resim sergisi açıldı.

Yönetmenliğini Mustafa Emin Büyükoşkun'un yaptığı belgeselde 20 Temmuz 2015'te gerçekleşen katliamda yaşamını yitirenlerin aileleri ve saldırıdan yaralı kurtulanların anlatımları yer alıyor.

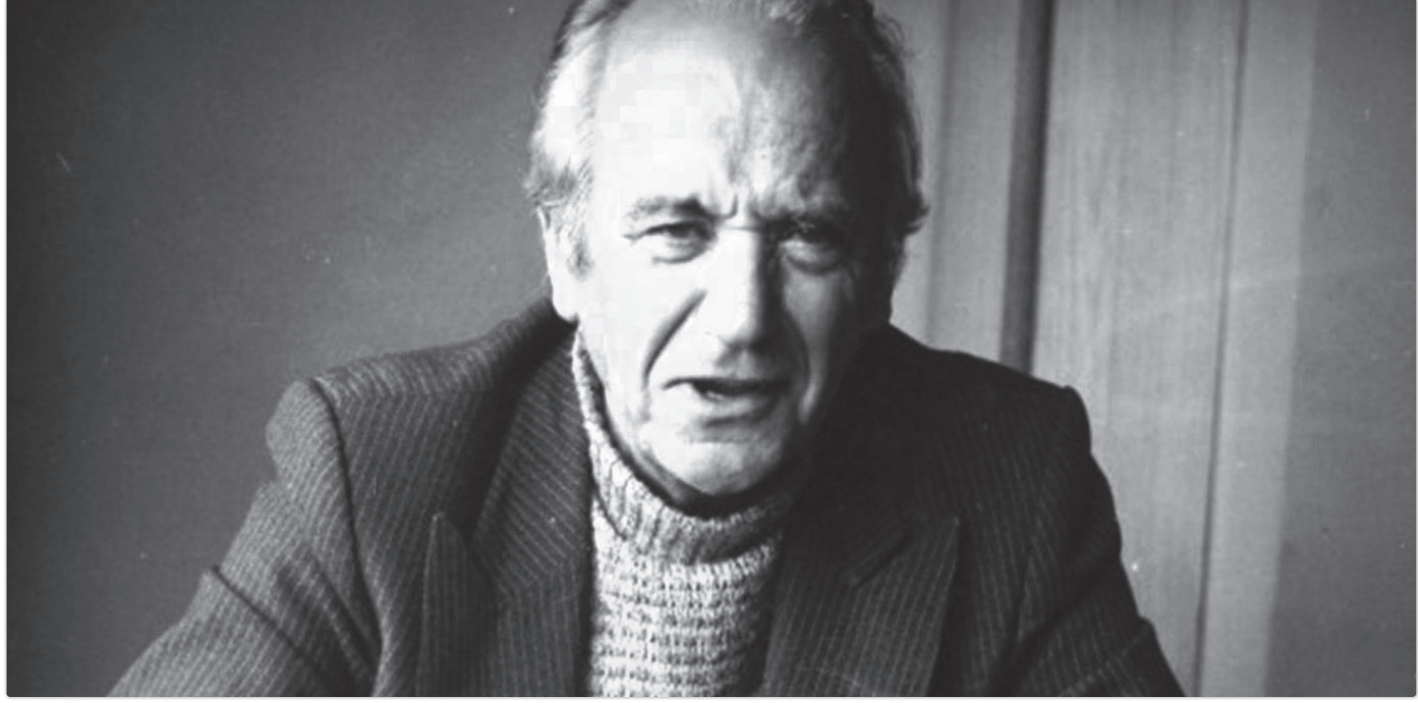
Galada Suruç Aileleri İnisiyatifi adına konuşma yapan Ali Sadet, İstanbul'da belgesel gösteriminin yasaklanmasını teşhir ederek “*Nasıl ki mahkemelerimizden biran evvel kapatıp kurtulmak istiyorlarsa aynı şekilde galamızı da yasaklıyorlar. Ankara Gar, Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda Suruç'ta yeteri kadar güvenlik önlemleri alınmadığı için bunlar yaşandı. Bizim çocuklarımızın üstünü örterek bunlara kapatamazlar*” dedi.

Barış Anneleri İnisiyatifi adına konuşan Havva Kıran ise “*Bütün anneler aynı acıyı yaşar. Kim olursa olsun barış olsun. Böyle ölümler olmasın. Anneler çocuklarının kemiklerini aramasın. Bu savaş bitsin. Anneler çocuklarını olum için değil özgürlük için büyüttüler*” dedi.

ŞİŞLİ KAYMAKAMLIĞI'NDAN YASAK

Öte yandan, belgeselin İstanbul Şişli'de yapılması planlanan gösterimi kaymakamlık tarafından yasaklandı.

Kaymakamlık, 28 Haziran günü saat 20.00'de Şişli Belediyesi Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde BEK-SAV tarafından yapılması planan gala-ya, “filmin içinde terör örgütü propagandası yapılabileceği, suç ve suçlu-ya övcek içerik olabileceği” gerekçesiyle izin vermediğini duyurdu.

Kalemını ezilenlerden yana kullanan, bu yolda sayısız eser veren, bundan dolayı hayatı boyunca devletin baskı ve zulmüne uğrayan Rifat Ilgaz'ı 7 Temmuz 1993 tarihinde, yani 2 Temmuz katliamından beş gün sonra kaybettik. Ilgaz'ın yüreği mücadele arkadaşlarının hunharca katledilmesine dayanamadı.

1911 yılında Kastamonu'nun Cide ilçesinde doğan Ilgaz, Kastamonu Muallim Mektebi'ni bitirdikten sonra Gerede ve Akçakoca'da ilkokul öğretmenliği yaptı. Daha sonra vereme yakalandığı için tedavi için İstanbul'a geldi. 2. Paylaşım Savaşı'na denk gelen bu dönem edebi yaşamında son derece etkili oldu. Karartma Geceleri adlı ünlü eserini bu dönemin ürünüdür.

Ilgaz 1944 yılının Ocak ayında Sınıf adlı kitabıyla adliye ve hapisaneyle tanıştı. 6 ay hapis cezasına çarptırılan Ilgaz hapisaneden çıktıktan sonra öğretmenlikten atıldı. Sağlığı da oldukça bozulduğu için bir süre senatoryumda yatmak

zorunda kaldı.

Bu dönemde yaşadıklarını satırlara şöyle döktü:

“...Rikkat Hanım'dan 1949 yılında ayrıldım. Benim yüzümden işinden olmasın ve çocuklarımızın zarar görmemesi için anlaşarak ayrıldık. Öğretmenlikten çıkarılmıştım, iki de bir kovuşturmayaya uğruyordum. Adım komüniste çıkmıştı. İzleniyordum. Yerim yurdum, ne olacağı belli değildi. Üstelik, verem gibi bulaşıcı bir hastalığım vardı. Bütün bunların eşime de zarar vereceğini, bir gün onun da işinden atılabileceğini düşünüyordum, çocuklarım için de kaygılanıyordum. Ayrılmamız bundan oldu.”

Daha sonra oldukça popüler olan ‘Hababam Sınıfı’ adlı romanı 1966 yılında oyunlaştırıldı. ‘Hababam Sınıfı’ daha sonra Ertem Eğilmez tarafından filme çekildi. Ancak film romanın içerdiği bütün toplumsal eleştirilerinden arındırılmış ve eğlencelik bir komedi haline getirilmişti. Ilgaz filme yönelik tepkisini şöyle dile ge-

tirmektedir: “*Onlar, Hababam Sınıfı'nın özüne saygı gösterilerek çevrilmiş filmler değildi. İçeriği bakımından, tezi bakımından aykırı. Ben eğitimi eleştiririm. Kopyacılığı, ezberciliği... Senaryoyu yazarlar öğrenci velilerine başlıyorlar çıkışmaya. [...] Hemen dava açtım.*”

Ilgaz 12 Eylül askeri darbesinden sonra, Yıldız Karayel romanını yazarken 28 Mayıs 1981 gecesi Cide'de gözaltına alındı. Gözleri bağlanarak zincirlenen yazar bir süre mezbahaneden bozma hapisane-ye konuldu. Kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

2 Temmuz Sivas Katliamı'nda başta yakın arkadaşı Asım Bezirci olmak üzere birçok aydın ve sanatçının katledildiği haberine oldukça üzülen Ilgaz, katliamdan 5 gün sonra 7 Temmuz günü hayatını kaybetti. Ilgaz Zincirlikuyu Mezarlığı'nda Asım Bezirci'nin yanına defnedildi.

Ölümünün 26. yılında Rifat Ilgaz'ı saygıyla anıyoruz.

Şair Küçük İskender yaşamını yitirdi

‘Küçük İskender’ olarak tanınan şair Derman İskender Över, kanser tedavisi gördüğü hastanede 2 Temmuz gecesi yaşamını yitirdi.

Çağdaş şiirin önde gelen isimlerinden Küçük İskender'e geçen yılın Hazi-

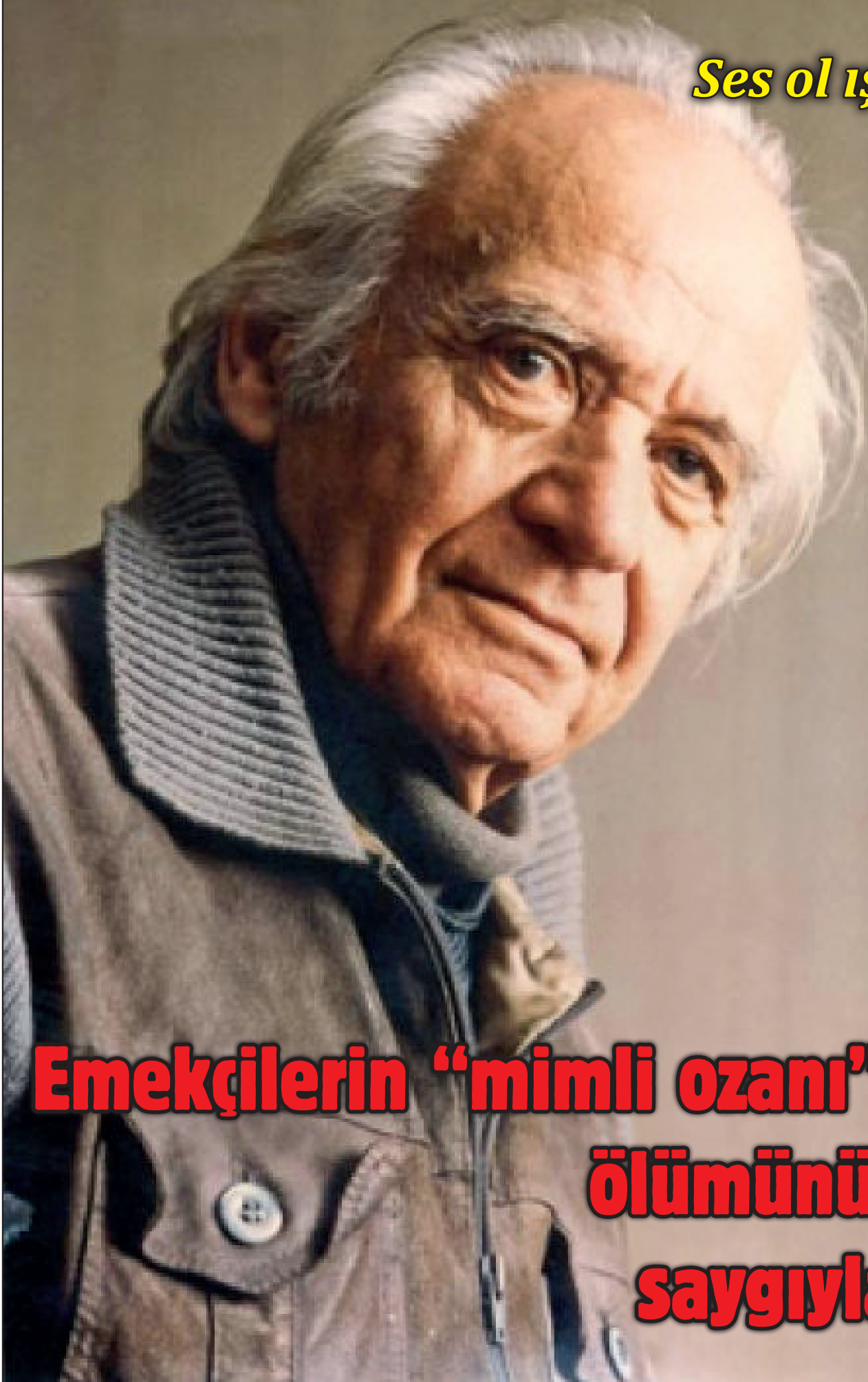
ran ayında kanser teşhisi konmuştu ve tedavisi sürüyordu. 55 yaşındaki Küçük İskender, Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde yoğun bakımda tedavisi sürerken geceyarısı yaşamını yitirdi.

“Ağır Roman” filmiyle oyunculuğa

da adım atan Küçük İskender 2000 yılında Orhon Murat Arıburnu, 2006 yılında Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü'nü kazandı. 2014'te Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü, 2017'de Necatigil Şiir Ödülü'nü almıştı.

*“Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol ışık ol yumruk ol”*

**Emekçilerin “mimli ozanı” Rıfat Ilgaz’ı
ölümünün 16. yılında
saygıyla anıyoruz...**